

El document està ple d'ambigüitats i no aposta per la xarxa pública

El 'Pacte Escolar' pretén perpetuar la política educativa del Consell

La Conselleria d'Educació va presentar a finals de gener la seua proposta de 'Pacte Escolar', una iniciativa que ix a la llum uns dies després d'anunciar-se la convocatòria d'eleccions generals. La coincidència es produeix després de més de quatre anys d'aplicació sistemàtica i unilateral de la política educativa del PP, caracteritzada, fonamentalment, per haver aprofundit

la privatització de l'ensenyament i mantenir la xarxa pública en un estat de provisionalitat permanent. Els principals trets ideològics que impregnen el document aposten per la suposada llibertat d'elecció de centre, amb la conseqüent política de concertació i subvenció de l'ensenyament privat, i per no fer una aposta nítida per la xarxa pública.

La provisionalitat permanent a què s'ha sotmés l'ensenyament públic durant el període de gestió de l'actual Govern valencià i l'aprofundiment de les tendències privatitzadores que ha impulsat han estat contestades de manera unànime per totes les organitzacions sindicals representatives dels treballadors de l'ensenyament, com va quedar palés a la manifestació del 25 de novembre passat. Amplis sectors de la societat vénen reclamant també una atenció prioritària a les infraestructures escolars públiques que no arriben, a pesar de les declaracions triomfalistes dels successius consellers d'Educació que han passat pel Departament.

La iniciativa de la Generalitat silenciava els déficits que defineixen l'estat actual del sistema educatiu. Ni la manca de dotacions educatives, especialment en ESO i Educació Infantil, ni l'adequació dels centres a les exigències de la LOGSE, ni el grau d'aplicació de les plantilles pactades, ni els recursos materials i econòmics de què disposen els centres públics permeten una lectura optimista del Pacte. Mentre manquen les mesures factibles per solventar les mancances d'infraestructures, l'aposta de Conselleria posa l'accent a la 'qualitat', en un text farcit d'obvietats i de simples declaracions d'intencions. La formulació d'objectius presents al Pacte no es correspon amb les mesures des-

tinades a realitzar-los, ja que sovint no es presenta una concreció referida al seu abast, calendari i finançament.

El Sindicat, organització majoritària dels treballadors de l'ensenyament del País Valencià, fomenta l'estudi sobre la pro-

posta de l'Administració, per tal que la posició resultant siga fruit de l'anàlisi i el debat a la comunitat educativa. La regulació de l'oferta d'ocupació pública i l'accés del professorat interí a la funció pública docent, l'adscripció dels mestres als llocs de tre-

ball del primer cicle d'ESO en instituts, el desenvolupament de l'acord de plantilles de Secundària i la dinamització de la Mesa de l'Ensenyament Privat, són temes claus que hauran d'incorporar-se al debat.

PÀGINES 4 i 5

La comunitat educativa ha expressat el rebuig als projectes privatitzadors del Govern./ M. CABANILLAS

La defensa de l'Escola Pública mobilitza la comunitat a Alacant

La Plataforma per la Defensa de l'Escola Pública d'Alacant està desplegant una important campanya de sensibilització. Amb aquest motiu, estan previstes distintes mobilitzacions.

PÀGINA 13

Revisa't la nòmina, un document amb les taules retributives

Com cada any per aquestes dates, ALL-I-OLI publica un Quadern desplegable amb les taules retributives del funcionari docent al servei de la Generalitat Valenciana.

CARTELL DESPLEGABLE EN PÀGINES CENTRALS

8 de març Unitat didàctica: I tu, ¿què fas?

PÀGINES 8 i 9

SUMARI

3 Aclariments sobre les retribucions

7 Entrevista amb Hermini Segarra

14 El cas Pinochet i els Drets Humans

16 Adéu al mestre Valor

Francesc Ferrer Pastor rep la medalla de la Universitat de València

L'autor del *Vocabulari Valencià-Castellà, Castellà-Valencià*, l'inconfundible volum de color blanc i blau present a les biblioteques de totes les escoles i que ha esdevingut potser el llibre més consultat pels estudiants valencians, va rebre el 4 de febrer el reconeixement de la comunitat acadèmica, de la mà del rector de la Universitat de València, Pedro Ruiz. Encara que és conegut popularment pel seu *Vocabulari*, Francesc Ferrer

Pastor és l'autor de l'obra lexicogràfica valenciana més important, el *Diccionari General*. L'homenatjat va dirigir unes paraules als assistents, en què va reiterar la unitat lingüística de la llengua catalana i va mencionar als companys amb els quals va compartir el "treball de tota una vida en favor de la llengua d'aquest País". Una delegació de l'STEPV-IV s'hi va sumar a l'homenatge al mestre de La Font d'En Carròs.

...i l'oli

Per a la Càtedra Enric Soler i Godes, recentment constituïda en memòria d'un dels signants de les Normes de Castelló, que va contribuir amb el seu exemple a impulsar la renovació pedagògica al País Valencià.

L'all...

Per als autors de les agressions de caire racista i xenòfob de El Ejido i per als responsables de les forces policials, que per acció o omisió mostren la necessitat d'establir una política d'immigració respectuosa amb els drets dels més dèbils.

¿Reforma? ¿Quina Reforma?

La llei de la Reforma educativa en curs, la LOGSE, ha complit deu anys, això és, la meitat del temps que va estar en vigor l'anterior (1970-1990), i encara no s'ha generalitzat la seua aplicació. Tres vegades es va canviar el calendari per posar-la en marxa, per ajornar-lo sempre, i tanta cautela no mai va servir per proveir un finançament específic. Set ministres i sis consellers han estat al capdavant des d'aleshores. Dues majories parlamentàries de signe contrari han actuat sobre el seu desplegament. Certament, difícil ho ha tingut aquesta Reforma educativa. Tot plegat ha provocat que la situació del sistema educatiu estiga lluny de ser homologable entre segons quins territoris de l'Estat. En aquest sentit, el País Valencià no juga en Primera. El pacte escolar que aquesta setmana ha llançat la Conselleria ho reconeix implícitament en proposar objectius que no són més que obligacions pendents. Així que cada dia que passa la Reforma té més detractors i encara més desercionats. Atenció!, perquè els indiferents no són pocs. Qualsevol mirada crítica hauria de reconèixer aquesta complexitat a l'hora de traure'n conclusions. I tanmateix, tant el discurs oficial com el més fàcil i epidèrmic -perillosos, cada vegada més popular- coincideixen a assenyalar la mateixa LOGSE com a culpable del deteriorament de la docència i de l'estat de perplexitat de molts docents. Es diu sovint que aquesta és una llei poc menys que incompreensible i encara més inaplicable. Potser perquè no s'ha format el professorat per a entendre el canvi que necessita una societat que poc s'assembla a la dels 70. I perquè no s'ha aplicat (almenys, fins ara) ni l'esperit ni tan sols la lletra de la reforma que hi conté, sinó el que queda després de llevar el compromís polític: Una xerrameca tecnocràtica que ens distreu del que cal: apostar sempre pels nostres alumnes. Sense un nou discurs pedagògic assolit i sense una realitat material que deixara endarrere l'escassetat i la mediocritat del passat, difícilment es podia generar entusiasme. No es tracta de Logse sí o Logse no. El nom no fa la cosa. Cal que exigim el que necessitem perquè cadascun dels nostres alumnes tinga l'oportunitat d'aprofitar tant com puga el període d'escolarització més llarg de la nostra història educativa. Comencem per esforçar-nos a entendre el que passa a les nostres escoles i instituts. I plantem-li cara al present si volem tenir un futur.

All-i-oli
QUADERNS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

EPOCA IV - N.º 145. Febrer 2000

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES
DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ.
INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE
Consell de Redacció: JOAN BLANCO, JORDI BOLDUÀ, RAFA MIRALLES
Cap de Redacció: RAFA MIRALLES
Redacció: CARMEN BERRUEZO, ADEL FRANCÉS, PEP HERRERO,
ALEJANDRO MARTÍNEZ, VICENT MAURI, JOAN V. PÉREZ, PEP TUR
Disseny i diagramació:
JORDI BOLDUÀ, RAFA MIRALLES
Fotografies: JORDI BOLDUÀ, MANOLO CABANILLAS, XELO GARCÍA
Revisió lingüística: JOSÉ OROZCO

ALL-I-OLI no assumeix necessàriament els criteris i opinions
continguts en els treballs dels seus col·laboradors i col·laboradores

Administració, Redacció i Publicitat: Juan de Mena, 14, baix.
46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334
correu-e: alliolli.stepv@intersindical.org
http://www.intersindical.org/stepv

Imprimeix: Bronte Graf, SL
Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017
Tiratge: 12.000 exemplars
Dipòsit Legal: V-1.454-1981
Franqueig Concertat 46/075

Alicant: Glorieta P. Vicente Magica, 5-12. 03005 Alacant. Tel. 965985165.
Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 Alcoi. Tel. 965523151.
Alzira: Avgda. Luis Suñer, 28-41, p. 16. 46600 Alzira. Tel. 962400221.
Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003 Castelló. Tel. 964269094.
Gandia (seu provisional): Pintor Sorolla, 12, 1r. 46700 Gandia.
València: Juan de Mena, 14. 46008 València. Tel. 963919147.
Xàtiva: Vicente Boix, 2, 3r, p. 5. 46800 Xàtiva. Tel. 962283067.

TOTES I TOTS

El somni possible

Xelo García Murillo

En això estaven. Jo anava de visita. Era l'hora de l'esplai. Entrava a la sala de mestres i l'ambient estava caldejat. En conèixer el tema de la discussió, vaig procurar no fer massa soroll perquè no es trencara aquella conversa. Més bé participaven totes, que no tots, mentre ells es mantenien fora de joc. De fet, van acabar allunyant-se del rotlle. Amb un cafenet en la mà, vaig acostarme per escoltar el que deien. No era cap sorpresa, perquè ja ho havia escoltat altres anys en circumstàncies semblants en arribar el mes de febrer.

- ¡Sempre hem de celebrar-ho tot! Estic farta de treballar tant... Se'ns amuntega la feina. ¡No parem!

- Ja ho tenim programat com a celebració i no caldria ni plantejar-s'ho.

- A hores d'ara ja no té molt de sentit, jo em trobe ridícula. És com celebrar el Dia de l'Arbre.

- Damunt que és el Dia de la Dona, sempre som nosaltres qui més treballam. Cal fer la programació, preparar els materials, planificar les activitats... És com si això no anara amb ells.

- Mentre un xiquet, només pel fet de ser-ho, se senta superior a qualsevol xiqueta; mentre encara hi haja tanta violència contra les dones, els xiquets continuaran aprenent-ho, i a l'escola haurem de seguir treballant-ho.

- ¿I per què només un dia? ¿No caldria que tots foren

dies de la dona?

- Sí, sí. A casa ja ho celebrem ben bé cada dia carregant amb la doble jornada. I mira que bé ho aprén l'alumnat. Els de primer curs d'Infantil ja saben a qui correspon cada tasca.

- Doncs, ¿no seria millor no fer res?"

En arribar a aquest punt, vaig recordar el cabreig d'un mestre d'una altra escola perquè a l'institut de la seua filla amb motiu del 8 de març els havien

passat un curtmetratge, *El sueño imposible*, i a sa casa s'havia generat una gran discussió sobre el repartiment de les tasques domèstiques. Aquell profe se sentia perdor, perquè les seues prerrogatives ancestrals es posaven en qüestió. Se sentia amenaçat i manifestava sense reserves la seua indignació per la iniciativa del professorat de l'institut. La seua filla havia aconseguit de son pare el que no havia pogut fer la seua dona: a partir d'aquell dia s'hauria d'implicar a les faenes de la casa.

Només em va caldre una xicoteta aproximació per introduir-me en la conversa de les meues companyes. Els hi vaig relatar aquesta història mentre comprovava com s'il·luminaven els seus ulls. La música d'entrada a classe va posar fi a la conversa i em vaig preguntar com acabaria tot. Per cert, si encara no heu vist el vídeo, aconseguiu-lo sense demora. Perquè, contràriament al que adverteix el seu títol, el somni sí és possible.

DES DE LA INSPECCIÓ

Una assignatura pendent

Marc A. Adell

La Inspecció Educativa, en el context de les intervencions de l'Administració Pública, es troba mancada d'un projecte d'actuació operatiu i realista, envers els centres i els serveis educatius. Així doncs, és una assignatura pendent, una més, de l'actual conjuntura política.

La normativa anterior (Decret 180/1992 del Govern Valencià) havia definit les competències atribuïdes als seus funcionaris, però no ha estat formalment desenvolupada ni actualitzada, en el context de la LOGSE i de la LOPEGCE, per més que hi ha alguns esborranys erràtics.

Altrament, i a falta d'un pla d'activitats vertebrador de les actuacions d'aquell servei en l'àmbit del País, cada direcció territorial funciona al seu aire, amb una temporalitat continuament superada per les urgències de les diferents direccions generals o dels serveis centrals. En aquestes condicions de provisionalitat permanent -inclòs l'estatus d'indefinitió de més del 50% dels efectius, nomenats en comissió de serveis, per a la funció inspectora- resulta molt difícil mantenir un conjunt d'intervencions coherents, en un model d'inspecció inexistent. I així no està consolidada ni definida cap proposta d'intervenció en l'exercici de la funció inspectora, ni segons el model administratiu-generacional, ni l'administratiu-pedagògic, ni l'avaluador-auditor, i encara menys, i superant els esquemes clàssics de supervisió, tampoc no es planteja una intervenció integrada i

polivalent, que abaste tota la problemàtica educativa dels centres escolars no universitaris. Una Inspecció Educativa integrada en el context d'altres intervencions de l'Administració -com ara la Inspecció de Serveis- i integradora que dinamitze i potencie el potencial humà, la preparació i especialització dels seus components.

Perquè cal, en primer lloc, instrumentar un fil conductor d'eficiència en la intervenció inspectora, com a servei a la qualitat de l'ensenyament i a la consolidació de la democratització del sistema. Així, als seus funcionaris cal exigir-los un coneixement en profunditat del paquet de legislació educativa i un bon nivell de competència en l'organització i gestió dels centres, així com estratègies d'optimització de recursos humans i tècnics, de capacitat d'anàlisi dels rendiments, de valoració de les problemàtiques del funcionament d'òrgans col·legiats i de participació i govern dels centres, la pràctica en alternatives d'anàlisi d'estructures horàries i d'optimització temporal, la capacitat en la mediació en conflictes d'atribucions, i l'assessorament i orientació a la ciutadania en temàtiques educatives.

Altres aspectes necessiten, més que no de la hiperespecialització de l'inspector o inspectora en matèries curriculars, que portaria a una dispersió acadèmica gens desitjable, l'assessoria competent de l'expert en formació, instrumentada des dels CEFIRE. Això sí, amb coordina-

ció amb la Inspecció Educativa, que, de resultes de les seues intervencions prop dels centres i serveis, estarà en condicions de fer propostes de formació per optimitzar la funció professional.

Tot això suposa, primer que res, tenir un projecte de sistema educatiu -que incloga la funció inspectora com a peça vertebral- i, després, la voluntat de portar-lo a efecte, el tal projecte. I no sembla que l'Administració Educativa tinga, a casa nostra, ni una cosa ni l'altra. Més bé percebem una perillosa instrumentalització d'un organisme tècnic a favor d'interessos no sempre presentables. La Inspecció Educativa, en una democràcia consolidada, ha d'estar no al servei dels polítics de torn, sinó de l'Estat de dret. I això en el context d'un projecte col·lectiu de millorament de la societat i de superació de les desigualtats. Ara mateix, però, es dilata interessadament la promulgació de la norma reguladora de l'exercici de la funció inspectora i s'utilitza partidàriament l'existència d'aquell buit legal.

En absència, doncs, d'un model institucional d'Inspecció Educativa, sembla que ha arribat el moment en què, des de les associacions professionals de funcionaris i des dels sindicats del professorat, es prenguen iniciatives per garantir el dret a una educació de qualitat, en el marc de la LOGSE i en un context social i cultural democràtic de caire europeu i universalista. Ara, doncs, és el moment.

Aclariments a una complexa negociació retributiva

ALL-I-OLI, València

Les negociacions hagudes durant el darrer trimestre de 1999 sobre les retribucions del personal que depèn dels pressupostos han sigut complexes, tant pel que fa al seu àmbit com pels conceptes a què es refereixen. En suma, s'han negociat augments per a

l'any 2000 per tal d'adequar els nostres salaris a l'IPC, però també fons addicionals per retocar escales retributives, per compliment de sentències judicials o, com en el cas del professorat valencià, per equiparar el complement específic amb el del professorat de la resta de l'Estat. Per tot això, no

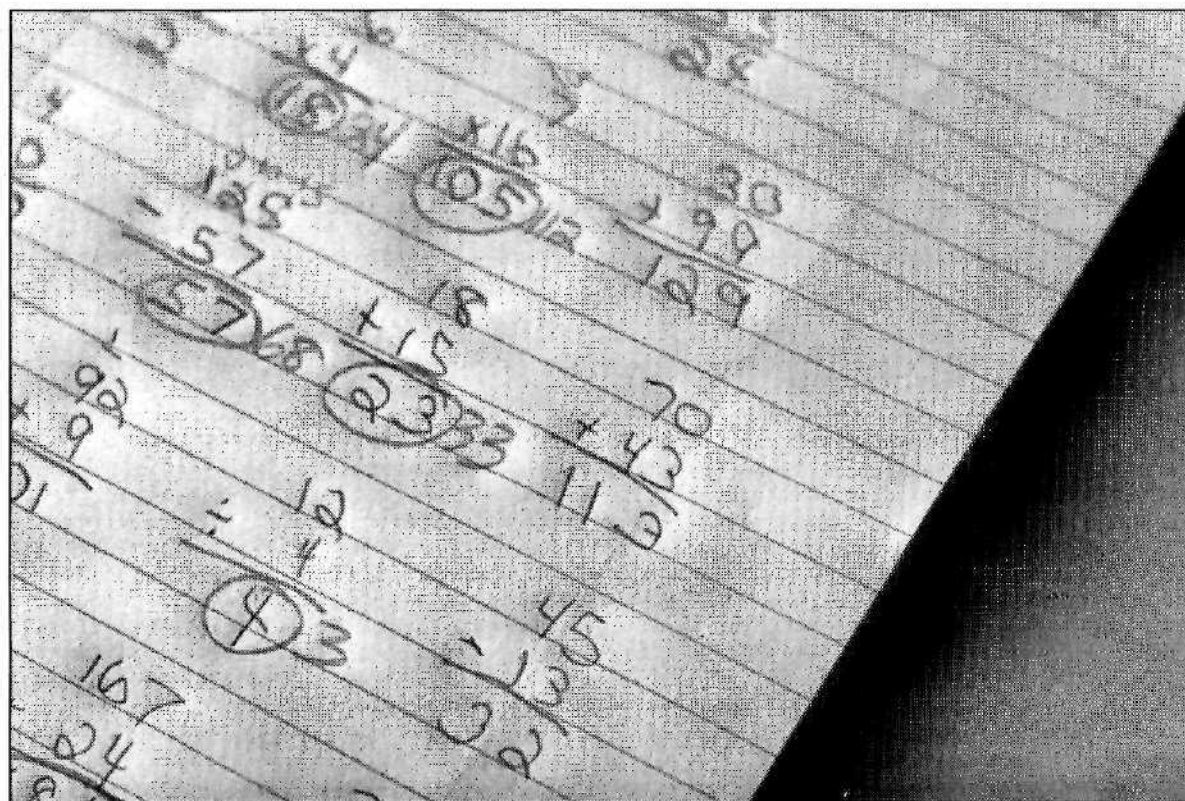
tots tindran el mateix augment a la seua nòmina. Ara bé, per a l'STEPV-IV tot el món hauria d'haver acabat 1999 sense perdre poder adquisitiu i començar el 2000 recuperant una part del que ha perdut els darrers anys. A banda, també s'haurien d'haver aconseguit d'altres objectius pendents.

L'augment salarial del 2000
El 24 de setembre de 1999 es va signar un acord, entre l'Administració central i els sindicats CC OO i CSIF, sobre les retribucions per a l'any 2000, que limita al 2% els augments salarials de totes les persones que treballen per a les diferents administracions, bé siga estatal, autonòmica o local, o aquelles que depenen dels Pressupostos. A més, no s'inclou una clàusula de revisió salarial que compense la desviació de l'IPC real sobre l'IPC previst, que ha estat d'un 1,1%. Per tant, amb aquest acord, seguim perdent poder adquisitiu. Des de l'any 1991 fins ara, un 18,25%.

Per contra, l'Administració central i els sindicats esmentats, varen pactar una fons "para la mejora de la prestación de los servicios públicos", que varen vendre com a recuperació del poder adquisitiu, però que no és més que un fons per a reclasificacions i complements de productivitat. És a dir, diners per a alguns i no res per a la majoria. Diners que no compensen la pèrdua de poder adquisitiu.

Proposta de la Confederació
Un augment salarial igual a l'IPC real, així com el reconeixement per part de l'Administració del fet que les empleades i empleats públics hem perdut poder adquisitiu. La qual cosa es concretava en la compensació de la pèrdua d'enguany mitjançant una paga compensatòria, que es consolidara i sumara a les retribucions del 1999 per a aplicar el percentatge de pujada per a l'any 2000. Aquesta havia de ser igual a la desviació de l'IPC, més 2 punts, per a recuperar part d'allò perdut al llarg dels darrers anys.

A més a més, i independentment d'açò, també es demanava l'establiment de la clàusula de revisió salarial, el pagament de les pagues extraordinàries al 100%, partides destinades als fons socials per a les fases d'ade-

ARXIU

quació retributives i de negociació pendents, i la negociació de la reducció de la jornada laboral.

Negociació amb el Consell
La negociació al País Valencià ha estat fortament condicionada per l'Acord de Madrid. Ni el Govern valencià ni els mateixos sindicats, CC OO i CSIF, han estat per la tasca d'arribar a un

acord que superara el de Madrid aplicant diverses fórmules que hagueren permès la recuperació del poder adquisitiu. En d'altres comunitats autònomes sí s'ha sabut superar mitjançant acords concrets, fins i tot amb la participació dels que signaren el primer acord. ¿Per què no ací?

El Govern valencià ens nega la recuperació del poder adquisitiu.

La Mesa General es va reunir, per primera vegada, el 26 d'octubre. En eixa reunió, el conseller Serafín Castellano va presentar l'avantprojecte de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000 i es va comprometre a negociar les retribucions del personal dependent de la Generalitat Valenciana, però no va concretar la seua oferta. Els sindicats li

manifestarem les nostres reivindicacions. La Mesa General es va tornar a reunir el 25 de novembre, sense arribar a cap acord. El Govern va manifestar que les retribucions augmentarien de forma general un 2% i que, a més a més, en alguns sectors hi hauria augments salarials fruit de les negociacions sectorials.

El que fa l'STEPV-IV
Davant d'aquesta situació, el Sindicat va intentar arribar a acords unitaris amb els altres sindicats. Tres van ser els acords: l'exigència de la convocatòria de la Mesa General, una plataforma de mínims (recuperació del poder adquisitiu, consolidació de l'ocupació temporal, negociació de l'OOP (Oferta d'Ocupació Pública) per a l'any 2000, servei de prevenció de riscos laborals propis, articulació de la negociació per a un nou acord Generalitat-Sindicats, i fons d'ajudes socials per a tots) i un calendari de mobilitzacions (concentracions, assemblees...) que va culminar amb la manifestació del 14 de desembre.

El que es va aconseguir
La Generalitat Valenciana no va convocar la Mesa General i va intentar sectorialitzar la negociació: Meses Sectorials d'Educació, Sanitat, Justícia i Funció Pública, quan l'augment salarial per a l'any 2000 és competència de la Mesa General. Doncs bé, els sindicats CC OO, CSIF i CEMSATSE trenquen la unitat sindical i negocien en el marc de la Mesa Sectorial de la Funció Pública un acord que dona un "baló d'oxigen" al Govern, li donen la coartada perfecta per no convocar la Mesa General de la Funció Pública i deixar en un 2% l'augment salarial del conjunt dels empleats públics.

Acord de la Mesa Sectorial
La signatura de l'acord entre el Govern Valencià i els sindicats CC OO, CSI-CSIF i CEMSATSE revela la seua insuficiència per al propi sector i, al mateix temps, serveix de coartada per no satisfer les demandes del conjunt dels empleats i empleades públics. L'acord s'ha signat sense consultar els treballadors i treballadores, i no hi ha hagut negociació en l'àmbit de la Mesa General de la Funció Pública. La millora retributiva, a més, no afecta a totes i cadascuna de les categories del sector ni contempla la recuperació del poder adquisitiu perdut en 1999. El Sindicat estima, per tant, que no és un bon acord i que cal exigir una autèntica negociació en el marc de la Mesa General.

Les retribucions de les empleades i empleats públics valencians (sou base, complements, triennis, sexennis...) s'han vist incrementades en un 2%. Sols el personal de la Funció Pública tindrà 485 milions de pessetes addicionals, quantitat del tot insuficient per recuperar poder adquisitiu. La resta, el personal docent i sanitari, ni una pesseta.

La negociació del complement específic del professorat valencià

¿Què hem negociat?

L'augment del complement específic, una qüestió que estava pendent des d'abans de les eleccions autonòmiques. Ni el salari base, ni el nivell del complement de destinació, ni la mateixa estructura de les retribucions han estat damunt de la taula de negociació.

¿Per què?

La quantia del salari base i el nivell del complement de destinació no es poden negociar en el marc de la Mesa Sectorial d'Educació al País Valencià. Són matèries que ultrapassen el nostre àmbit.

Respecte els nivells dels complements de destinació, són els mateixos en tot l'Estat, en ser Cossos Docents Estatals: nivell 21 per al Cos de Mestres, nivell 24 per als Cossos de Professorat Tècnic d'FP i del Professorat de Secundària, i nivell 26 per a la condició de Catedràtic/ca.

Respecte a l'estructura del sistema retributiu, l'actual està basada en els sexennis i és fruit d'un acord entre la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència i els sindicats CC OO, UGT, CSIF i ANPE. Tots plegats es neguen a

canviar-ho. L'STEPV-IV sempre ha considerat que és injust i discriminatori.

¿Per què s'ha negociat la modificació del complement específic?

La negativa de la resta d'organitzacions sindicals i l'Administració a canviar el sistema retributiu i anar cap a un sistema similar al de Canàries (on no hi ha més diferències que els triennis), sols permetia iniciar la negociació del complement específic.

D'altra banda, el professorat valencià s'havia quedat a la cua de l'Estat en matèria de retribucions, per la qual cosa el nostre objectiu era aconseguir la seua equiparació amb els docents d'altres comunitats autònomes.

¿Què s'ha aconseguit?

Que el nostre complement específic se situa a l'alçada dels més alts de l'Estat, igual que el de la Comunitat Autònoma de Madrid i el de Cantàbria. Per davant hi són les comunitats autònomes que tenen un sistema retributiu diferent i un règim fiscal propi, com Canàries, País Basc i Navarra. Hem aconseguit un

augment lineal de 223.044 pessetes anuals per a tots els cossos docents.

¿És possible un acord millor?

Sincerament, considerem que era prou difícil aconseguir-ho en l'actual conjuntura, amb una majoria absoluta del partit en el Govern després de les eleccions autonòmiques del 13 de juny. De totes formes, l'acord contempla una clàusula de revisió per evitar futures discriminacions o desviacions. La clàusula serà efectiva l'1 de gener de 2003.

També hi ha una altra clàusula per evitar discriminacions del professorat en les negociacions que es puguen produir en la Mesa General.

¿Què cal fer en el futur?

Aconseguida l'equiparació, cal obrir una nova fase, aprofitant la futura negociació de l'Estatut de la Funció Pública Docent. Cal modificar l'actual sistema retributiu, basat en els sexennis, per un altre més just i menys discriminador. També cal revisar els complements de destinació, per augmentar-los en la línia del nostre programa electoral.

NOVA SEU DE GANDIA

Domicili provisional:
C/ Pintor Sorolla, 12, 1er

Telèfons d'atenció

Sanitat:

Jesús de la Muela
600-468896

Dimarts de 5 a 7 vesprada

Ensenyament Privat:

Paco Tortosa
639-912361

Dimercres de 5 a 7 vesprada

Ensenyament Públic:

Joan Cortés
667-622611

Dijous de 5 a 7 vesprada

LECTURA DEL 'PACTE' ESCOLAR

Canviar de política: l'únic sentit del 'Pacte'

La negociació de l'anomenat "Pacte Escolar" serà llarga. El conseller ja ha dit que no té pressa. L'STEPV-IV tampoc no en té, de pressa. Per a l'STEPV-IV, un pacte només té trellat si aboca a una política edu-

cativa de consens. I el consens està molt lluny d'aconseguir-se. Molt haurien de canviar les coses. El sindicat no veu eixe canvi en la proposta, però està disposat a proposar-lo en cadascun dels seus apartats. S'arriba o no a un acord, paga la pena

debatre l'estat del sistema educatiu valencià. En aquesta primera lectura del "pacte" no s'esgota el tema. Continuarà l'anàlisi, la reflexió i les propostes. El text complet del "Pacte" està a la web del Sindicat (stepv@intersindical.org).

Del context i d'altres observacions prèvies

La iniciativa d'un pacte escolar per part del Govern arriba al mateix temps que s'han convocat les eleccions generals i després de quatre anys d'aplicació sistemàtica de la política educativa del PP, caracteritzada, fonamentalment, per haver aprofundit la privatització de l'ensenyament i mantenir la xarxa pública en un estat de provisionalitat permanent.

De pretendre alguna cosa més que llançar un missatge en clau electoral -naturalment que no, ens han dit- o donar compte d'aquells assumptes que el Govern està obligat a posar en marxa -fent de la necessitat virtut- ha de ser canviar de política. Finalment, una objecció: allò raonable per a un pacte és consen-

suar la política abans d'aplicar-la. No podem ignorar que durant més de quatre anys el Govern ha aplicat mesures, algunes irreversibles, amb les quals discrepem radicalment, precisament perquè actuen de forma decisiva sobre el funcionament del sistema educatiu. Per exemple, la normativa sobre l'admissió de l'alumnat, el model de formació (CEFIRES inclosos) o el sectarisme en matèria lingüística, que en la pràctica erosiona la llibertat de càtedra. Llançar ara la idea d'un pacte escolar amb la finalitat de consensuar una política educativa global, però reeditant aquestes profundes discrepàncies, és arriscat. El principal entrebanc per a un pacte escolar és, doncs, la política educativa del Govern.

Des de bon començament, es fa evident l'esbiaixament ideològic que

impregna la proposta, més enllà del que és admissible, fins i tot, per al lector més asèptic. Arranca amb una cita del propi Eduardo Zaplana -per a dir que l'ocupació ha de ser l'eix bàsic de l'educació- i continua tergiversant l'article 27 de la Constitució en atribuir-li un dels eixos principals de la seua política educativa: la suposada llibertat d'elecció de centre, alhora que es fa desaparèixer la llibertat de càtedra. Només que s'haguera citat, per exemple, la UNESCO, s'estaria possibilitant el consens i fonamentant adequadament els valors

Sobre la Introducció i els Principis Bàsics

de l'Educació. I si se cita la Constitució, que siga literalment, i no interessada. Al mateix temps, les grans absències en els apartats introductoris són també òbvies: No es vincula expressament a les grans lleis que regulen l'educació (potser perquè el PP ha estat en contra de totes elles), no hi ha un suport directe a les finalitats centrals de la Reforma Educativa, ni un compromís explícit amb la cultura i la llengua del País Valencià, tot referents principals que haurien de caracteritzar el nou sistema educatiu a casa nostra.

Per altra banda, cal materialitzar un compromís de finançament que indique l'esforç afegit

que implica la voluntat de fer un pacte escolar més enllà del que és la inversió ordinària. I això s'ha de concretar per capítols, si més no a grans trets, per poder entendre quin és l'abast del pacte en relació als grans temes: infraestructures, formació del professorat, recursos materials dels centres...

Finalment, s'hauria de consensuar, en primer lloc, el procediment per a la negociació i el debat de la proposta, sense exclusions de cap agent social o moviment cívic de fort arrelament a la comunitat educativa.

(En cursiva, el text proposat per Conselleria. Tot seguit, la valoració del Sindicat).

Estendre l'educació de zero a setze anys. Garantir l'escolarització de l'alumnat major de 16 anys en els nivells d'Educació Secundària no Obligatòria i Formació Professional.

Aquests dos objectius estan formulats de forma errònia, tot just al contrari del que cal: s'ha de garantir l'escolarització fins els setze anys per ser obligatòria, i estendre la postobligatòria segons un índex d'escolarització que hauria d'estar per damunt del 70% de la població escolar.

Garantir el dret a l'educació en igualtat d'oportunitats, constituint la xarxa de centres sostinguts amb fons públics amb centres de titularitat pública i centres concertats, i vetllant per la correcta aplicació de les normes que regulen els processos d'admissió dels alumnes.

No compartim la consideració igualitària dels centres públics i privats per tal de garantir "el dret a l'educació en igualtat d'oportunitats", en tant en quant qui de fet ho assegura en qualsevol context territorial, cultural i socioeconòmic és la xarxa pública. En aquest sentit, és més certament i més afavoridor del consens mantenir "la consideració que l'educació és un dret la prestació del qual constitueix un servei públic i d'interès social en el que col·labora l'ensenyament privat" (*Acuerdo social para la mejora de la calidad de la educación en Madrid, 19 de enero de 1999*). Allò prioritari per a una Administració pública ha de ser el manteniment, l'extensió i la qualitat del sistema públic, abans que el sosteniment de centres privats.

Pel que fa a la referència a les normes que regulen els processos d'admissió d'alumnes, cal dir, una vegada més, que impossibiliten, de fet, la coordinació entre el primer i el segon de l'ESO quan s'imparteixen en col·legis de Primària i instituts de Secundària, respectivament. A més, aquestes normes, després dels canvis introduïts pel Govern, determinen que els llocs escolars dels trams obligatoris als centres concertats són ocupats preferentment per l'alumnat que hi ha ingressat en Educació Infantil, tot i que aquest tram no és gratuït ni obligatori. Només si hi

Sobre els Objectius Generals

ha vacants sobrants es posen a disposició de la demanda externa al centre. Per aquests raons, entre d'altres, no hem donat ni podem donar suport a aquesta normativa.

Satisfer la demanda dels Programes d'Educació Bilingüe, atenent a allò que s'ha disposat en la Llei 4/1983 d'Ús i Ensenyament del Valencià.

Ni l'Estatut d'Autonomia ni la Llei 4/83 es limiten a la satisfacció de la demanda dels Programes d'Educació Bilingüe (com si en el nostre cas es tractara de llengües estrangeres), en tant en quant el valencià té l'estatus de llengua oficial i pròpia, però no gaudeix de la normalitat del castellà. Així doncs, s'ha d'actuar en la línia que assenyalava la legislació i de forma molt decidida: "Hom atorgarà protecció i respecte especials a la recuperació del valencià". "L'Administració adoptarà les mesures que calguen per a garantir l'ús normal, la promoció i el coneixement del valencià". "El valencià, com a llengua pròpia de la Comunitat Valenciana, ho és també de la Generalitat i de la seua Administració Pública". "Els alumnes han d'estar capacitats per a utilitzar normalment i per escrit, el valencià en igualtat amb el castellà". "Els professors han de conèixer les dues llengües". En tots aquests aspectes cal formular objectius i posar en marxa mesures adients.

Culminar el procés de construcció i adaptació de centres públics previst en el Mapa Escolar de la Comunitat Valenciana.

Ni el Mapa Escolar, com a proposta de l'Administració que aquesta gestiona i modifica al seu gust i criteri des de 1996, ni els terminis de les obres en centres públics han estat consensuats mai amb cap sector de la comunitat educativa ni menys encara responen a la voluntat política majoritària de les Corts Valencianes.

Atendre de mode més directe i personal l'alumnat, tractant adequadament la seua diversitat.

El tractament de la diversitat és un con-

cepte que implica una nova organització escolar i una nova metodologia; a la fi, una nova cultura escolar. No és sols una atenció més directa i personal. És un problema principal dels nostres centres. L'Administració no va consensuar amb els sindicats la normativa sobre diversitat.

Promoure la integració dels alumnes amb necessitats educatives especials.

La integració -la inclusió, com prefereix el propi text més avant- és un fet a les nostres escoles i instituts. No és, per tant, cosa de promoure-la, sinó de realitzar-la com cal, amb els mitjans materials, humans i organitzatius adequats. Per tant, cal desplegar el Decret 39/98, sobre atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials.

Revaloritzar la figura del professor, promovent la seua estabilitat i homologant les seues retribucions a les dels professors de les Comunitats Autònomes que tenen similitud configuració i competències.

Certament, la professió docent es revaloritza si s'exerceix des de l'estabilitat laboral i està degudament remunerada, però també amb campanyes informatives sobre la importància de la seua funció social que s'oposen a estereotips, tòpics, prejudicis i mostres de manca de respecte. També amb actuacions administratives diligents en matèria de responsabilitat civil i patrimonial que dissuadeixen els ciutadans de procedir judicialment contra el professorat. I rellevant-lo de tasques burocràtiques que avui ocupen una bona part del seu temps, especialment en Educació Infantil i Primària.

Potenciar la formació del professorat, la investigació i innovació pedagògica, l'orientació educativa i l'avaluació del sistema.

Aquesta formulació genèrica se sustenta en la pràctica en un model que no compartim. En la negociació dels CEFIRE no es va acceptar cap de les nostres propostes, però és que a hores d'ara els mantenim amb una política de personal per designació, fora dels procediments

establerts per al seu nomenament. Res es diu de la formació autònoma del professorat ni de la formació en centres els pressupostos de la qual han baixat en centres públics i han augmentat en centres concertats. S'ignora els MRPs, les Escoles d'Estiu...

Afavorir la participació dels sindicats, pares i alumnes, a través dels òrgans on estan representats, en l'estudi, discussió i negociació dels assumptes que afecten a la comunitat educativa i en l'elaboració de la normativa sobre educació.

Cal reivindicar el Consell Escolar Valencià, òrgan de participació per excel·lència del conjunt de la comunitat educativa, amb una trajectòria de treball en plenari i, per tant, de diàleg social entre parts, que el distingeix entre tots els de l'Estat.

Elaborar el Mapa de les Ensenyances de Règim Especial: Música, Dansa, Arts Plàstiques i Disseny, Art Dramàtic i Escoles Oficials d'Idiomes.

Cal elaborar el Mapa, però en funció d'un model propi del qual ni s'ha començat a parlar. El Mapa ha de ser la planificació d'allò que necessitem i volem tenir.

Elaborar el Mapa de Formació de Persones Adultes.

I comprometre's amb la Llei de la Formació de Persones Adultes, amb el desplegament de la totalitat del seus aspectes.

Impulsar la funció inspectora com a mesura fonamental que garantisca la millora de la qualitat del sistema educatiu valencià.

Cal treure la Inspecció Educativa del "forat negre" en què la té l'Administració des de 1995, amb un incompliment flagrant de la normativa. A hores d'ara, continua el nomenament a dit dels inspectors.

Desenrotllar una política de personal que garantisca l'estabilitat del professorat com a factor de qualitat del sistema educatiu.

L'actuació de l'Administració és contradictòria amb la mesura que es formula en l'apartat 5.19, sobre oferta d'ocupació pública, on es parla d'un accés diferenciat per al professorat interí, però la Conselleria no està proposant açò al MEC.

LECTURA DEL 'PACTE' ESCOLAR

(En cursiva, el text proposat per Conselleria. A continuació, la valoració del Sindicat).

Educació Infantil Primer Cicle (0-3 anys)

Objectiu:
Ampliar l'escolarització al Primer Cicle d'Educació Infantil (0-3 anys) i desenvolupar el model organitzatiu dels centres d'Educació Infantil.

- Mesures:**
1. Programar l'oferta educativa del Primer Cicle d'Educació Infantil (0-3 anys).
  2. Elaboració de l'Ordre de funcionament i organització de les Escoles Infantils.
  3. Publicació de les convocatòries d'ajudes econòmiques a l'alumnat escolaritzat del Primer Cicle d'Educació Infantil.

Com es pot veure, ni en la introducció d'aquest apartat, ni en l'objectiu assenyalat, ni en les mesures a aplicar apareix el compromís de construir una xarxa pública; ans al contrari, el que es preveu són ajudes econòmiques a l'alumnat, és a dir, una oferta no gratuïta i, per tant, majoritàriament privada. El compromís es queda en la regulació, la programació de l'oferta. Com els recursos van a ser necessàriament limitats, caldria que serviren per posar en marxa en primer lloc una xarxa pública d'Escoles Infantils, tot comptant amb les de la Generalitat i les de titularitat municipal.

Educació Infantil Segon Cicle (3-6 anys) i Primària (6-12 anys)

Objectius:

1. Generalitzar el 2n Cicle de l'Educació Infantil.

Aquest objectiu hauria d'estar aconseguit a hores d'ara, segons allò previst a l'Acord de Plantilles de 1996. Reeditar-lo ara no respon a les intencions de la Conselleria, ja que els seus representants en el CEV acaben de votar en contra de la proposta de l'STEPV-IV consistent, literalment, a **que tots els col·legis públics feren l'oferta d'escolarització de 3 anys** i que fóra la demanda la que determinara les unitats que calia per al curs 2000-01. Així les coses, la redacció d'aquest apartat hauria de ser inequívoca i s'hauria de materialitzar ja en la planificació del curs vinent.

4. Desenvolupar el Reglament Orgànic i Funcional de les Escoles d'Educació Infantil i dels Col·legis d'Educació Primària, Decret 233/1997.

És anacrònica l'Ordre del 92 actualment vigent i, per tant, cal fer-ne una de nova per desenvolupar el ROF. Però dir-ho no ens condueix a res. La qüestió és que els esborranys d'aquesta nova ordre que dormen als calaixos de l'Administració estan molt lluny de les expectatives dels sindicats. Molt haurien de canviar les coses perquè aquest objectiu tinguera una resolució satisfactòria.

5. Adequar, ampliar o renovar les infraestructures dels col·legis.

Els plans de la Conselleria en aquest punt no responen a les necessitats reals dels centres. Només que en Educació Infantil, l'adequació necessària afecta a molts més centres dels que hi figuren en la relació d'obres coneguda. Moltes unitats de 3 anys s'han posat en marxa enviant una mestra més i punt. Per tant, sols si estiguérem d'acord amb el que cal fer es podria donar per bo l'objectiu. Formulats en termes genèrics no és útil.

6. Possibilitar l'analogia retributiva del professorat dels centres concertats amb el professorat dels centres públics.

Possibilitar no és la paraula. La Conselleria té el compromís de fer-ho. Cal dotar els centres públics de més recursos econòmics atès que el seu pressupost està congelat de fa molts anys, mentre l'IPC creix tots els anys.

- Mesures:**
1. Creació d'unitats d'Educació Infantil (3 anys) en Col·legis Públics per a atendre la generalització de la demanda escolar en este nivell.

Ens remetem a l'objectiu: cal generalitzar l'oferta i respondre a la demanda.

La proposta no és realista, no està pensada en clau de consens. / ARXIU

Sobre els Objectius Específics

2. Elaboració de l'Ordre d'organització i funcionament de les Escoles Infantils i Col·legis d'Educació Primària.

Elaborar-la és la seua obligació. Consensuar-la no ha estat possible fins ara. No es tracta, per tant, de signar ara en blanc. No hi ha cap mesura que reponga a l'objectiu d'"adequar, ampliar o renovar les infraestructures dels col·legis". El primer que caldria fer és un estudi per conèixer les deficiències i on són. L'STEPV-IV té dades concretes. Cal **augmentar significativament el pressupost dels centres públics**, congelat des de fa anys, per atendre les despeses ordinàries.

Educació Secundària Obligatòria, Batxillerats i Cicles Formatius

La Llei Orgànica d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE) estableix una estructura d'ensenyances molt diferent de la determinada en la Llei General d'Educació, ja que part del tram educatiu atribuït a l'Educació General Bàsica (EGB) i, per tant, impartit, fins fa pocs anys, en centres d'Educació General Bàsica, passa a constituir l'Educació Secundària Obligatòria que haurà d'impartir-se en Instituts o centres de Secundària. Així mateix, la generalització de l'escolarització obligatòria en l'Educació Secundària (ESO) comporta el desenvolupament d'actuacions i mesures per al tractament de la diversitat de l'alumnat que el necessita, a fi que este pugua aconseguir la formació bàsica. Si a això li afegim que varia de forma decisiva la competència del professorat per a impartir les noves ensenyances en relació amb les que s'estan extingint, i que les

infraestructures dels centres exigixen diferents dotacions per a impartir les noves ensenyances, tot això fa que l'Educació Secundària Obligatòria, el Batxillerat i els Cicles Formatius de la Formació Professional siguin els grans protagonistes de la reforma educativa.

S'han assenyalat els temes claus en aquest apartat, però ni es veu una voluntat de respondre adequadament ni de consensuar les actuacions amb els sindicats. Per exemple, repetim que l'Ordre que regula l'atenció a la diversitat no està consensuada, com tampoc el ritme d'inversions en infraestructures. Per altra banda, incomprensiblement, la proposta diu poca cosa sobre Batxillerats mentre s'estén molt en Cicles Formatius.

- Objectius:**
3. Redactar i negociar la nova normativa d'organització i funcionament dels Instituts d'Educació Secundària, en aplicació del desenvolupament del Reglament Orgànic i Funcional d'estos centres, Decret 234/1997.

(Veure objectiu 4 per a Educació Infantil 2n Cicle i Primària)

4. Incorporar el primer cicle d'Educació Secundària Obligatòria (ESO) als Instituts de Secundària.

La qüestió és quan, perquè els compromisos de l'Administració en matèria de construccions no s'acompleixen (i això que són els seus, no els ha negociat amb ningú) i on ja és possible aquesta incorporació de vegades no es fa per por a la reacció de sectors de la població. En aquest punt, pràcticament es signaria en blanc.

5. Incrementar la taxa d'escolarització de la població que cursa ensenyances postobligatòries (Batxillerat i Cicles Formatius).

Convindria fixar una taxa de referència que assenyalara l'abast que han de tenir aquests ensenyaments en relació a la població escolar. En cap cas hauria de ser inferior al 70%.

6. Possibilitar l'analogia retributiva del professorat dels centres concertats amb el professorat dels centres públics.

És un compromís adquirit mitjançant un acord Administració-sindicats que s'ha de complir, no possibilitar.

7. Elaborar i desplegar els criteris que han de regir el funcionament dels departaments d'activitats complementàries i extraescolars en els centres d'Educació Secundària.

A l'Ensenyament Secundari **també cal adequar, ampliar o renovar les infraestructures dels instituts**, així com proveir de recursos materials els centres per desenvolupar els seus propis programes. Sense espais no va a ser possible noves formes organitzatives de l'activitat docent, especialment l'atenció a la diversitat.

Ajudes

- Objectius:**
1. Aproximar el servei educatiu al lloc de residència del ciutadà, amb el manteniment d'una àmplia xarxa del servei en tot el territori de la Comunitat.
  2. Abaratir el cost del servei per a l'alumne.
  3. Facilitar l'elecció del servei educatiu, independentment de la seua titularitat.

Aquest capítol -a continuació dels ensenyaments obligatoris- s'hauria de dedicar a la **gratuïtat de l'ensenyament**. S'hauria de canviar el plantejament de tot el capítol. Però és que, a més, no compartim els objectius en la mesura que estan adreçats, sobretot, a procurar l'elecció de centre, un objectiu que ni compartim ni considerem rellevant.

Beques

La política compensatòria de la Generalitat Valenciana en matèria educativa es reforça amb una atenció directa a l'alumne a través de les convocatòries de beques i ajudes a l'estudi.

- Objectiu:**
- Garantir una política de beques que assegure el principi d'igualtat d'oportunitats.

També s'ha de materialitzar un avanç significatiu cap a la gratuïtat total de l'ensenyament. S'hauria de procurar el **servei de menjador i transport escolar a tot l'alumnat que ho necessite en la xarxa pública**, així com donar passes significatives en la **gratuïtat dels llibres de text**.

Formació Professional

Amb diferència, és el capítol més desenvolupat de tota la proposta. A grans trets, és, com la resta, una declaració d'intencions, però hi conté algunes propostes novadores. A continuació fem algunes aportacions que la completen.

- Hem d'insistir, una vegada més, que cal dotar els instituts que imparteixen la Formació Professional amb **més recursos materials i amb més pressupost** per al seu manteniment.
- Tot el sistema integrat de la Formació Professional (reglada, ocupacional i contínua) es pot impartir des dels instituts. Així, a més, es multiplicaria l'ús del recursos existents i s'obtidria una major rendibilitat social d'eixes dotacions. No estem per propiciar interessos privats mitjançant la formació.
- Cal avançar en el **desenvolupament curricular propi**. Per exemple, Comerç Exterior està preparat i no s'ha posat en marxa.
- Els cicles de grau mitjà més curts en la seua durada -poc més d'un any- caldria ampliar-los fins els dos anys, per una qüestió de qualitat.
- Les **estades del professorat a les empreses** cal considerar-les imprescindibles per a l'actualització i, en conseqüència, hauria de ser obligatori el reciclatge del professorat a les empreses.

Una conclusió provisional

Silencis, esbossos i repeticions

L'STEPV-IV no ha vist en aquesta proposta un canvi de la política educativa seguida fins ara pel Govern. Hi ha, això sí, una referència del que cal fer encara, en uns casos més detallada, en d'altres esbossada. D'altres temes, pràcticament no es diu res. Al mateix temps, es donen per bones moltes mesures i actuacions anteriors que no mai han sigut consensuades i, per tant, no té molt de sentit reeditar-les ara si no és per canviar-les. És evident que el Govern, amb aquesta pro-

posta, pretén revalidar la seua política envers l'ensenyament privat, tot considerant-lo en igualtat amb la xarxa pública. Ni la funció social que ha de complir el sistema educatiu ni l'estat de provisionalitat en què es troba l'ensenyament públic fan possible un consens sobre aquesta qüestió. La prioritat del Govern ha de ser l'ensenyament públic. Per tot açò, pensem que la proposta no és realista, en tant en quant no està pensada en clau de consens.

DOCUMENT

Supressions de llocs de treball en els cossos de professorat de Secundària

Aspectes previs que cal tenir en compte.

1. L'Acord de Plantilles de Secundària estableix tres mecanismes per a la reubicació del professorat (punts 5 i 6 de l'apartat II):

5. L'Administració regularà, durant el primer trimestre del curs 1999/2000, amb les organitzacions sindicals, els mecanismes necessaris per a aplicar fins a la finalització del Mapa Escolar proposat per la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, perquè siga possible la reubicació voluntària del professorat, tendent a l'optimització dels recursos i a fi de garantir la permanència del professorat en la seua localitat de destinació. Així mateix, els signants es comprometen a negociar el marc normatiu oportú en què s'han de definir els conceptes de supressió, creació o modificació de llocs de treball, els criteris que han de complir-se per a la seua realització i les situacions administratives en què es podrà trobar el professorat afectat.

6. L'Administració es compromet a negociar la normativa necessària i oferir els cursos de formació necessaris als professors que hagen adquirit voluntàriament l'atribució docent transitòria, a fi de millorar la docència al mateix temps que els permeta quedar-se al seu centre o reubicar-se en millors condicions".

En qualsevol cas, la reubicació serà voluntària fins a la finalització del Mapa Escolar, és a dir, fins que tots els centres previstos estiguen construïts. No té sentit suprimir llocs sense haver creat els que són necessaris per a la recol·locació, menys encara si el Govern manté el compromís de construir tots els centres previstos en el Mapa Escolar.

Per tant, la regulació de la supressió, creació i modificació de llocs de treball que es vol negociar ara no es podria aplicar obviant la voluntarietat del professorat afectat durant el temps que transcórrega fins a la completa realització del Mapa Escolar. Igualment, l'atribució docent transitòria sembla lògic que s'aplique com a mecanisme de reubicació amb el mateix caràcter voluntari. Així, transitòriament, la reubicació del professorat es resolldria des de la voluntarietat.

2. No existeix un marc legal previ que ens serveixa de referent per tal de poder parlar de mecanismes de recol·locació amb caràcter preferent (a la manera que es fa en Infantil i Primària) per al professorat afectat per la supressió d'un lloc de treball. Cal tenir molt en compte que la quantitat d'instituts per localitat i la diversitat dels ensenyaments postobligatoris no permeten moltes possibilitats de recol·locació preferent en la mateixa localitat de supressió.

Per tant, al mateix temps que es parla de mecanismes de supressió, cosa que la Conselleria planteja al seu projecte, cal:

- Negociar una normativa pròpia de Secundària que garantisca la aplicació del dret preferent en ocasió de supressió amb uns mínims d'efectivitat.

- Establir mecanismes de control dels sindicats i de les juntes de personal dels criteris que determinen la supressió d'un lloc de treball.

D'altra banda, l'Acord de Plantilles enceta el camí per tal de definir les plantilles modulars dels IES a partir de les quals es podrà establir el catàleg real dels llocs de treball. Des del nostre punt de vista, la concreció d'eixe catàleg real és imprescindible abans de començar a suprimir cap lloc de treball.

Per tot això, l'STEPV-Iv considera que ni té sentit ni és el moment de treballar en la direcció de regularitzar les supressions abans que tots els IES previstos en el Mapa Escolar estiguen construïts, abans d'esgotar els mecanismes de reubicació voluntària del professorat previstos en l'Acord de Plantilles i abans d'establir els mecanismes (zonificació, control sindical, catàleg real de places) que donen una eixida raonable i consensuada al professorat afectat.

Han passat deu anys des de l'aprovació de la LOGSE

L'STEPV-Iv exigeix l'adscripció dels mestres a l'ESO abans de finalitzar el curs escolar

ALL-I-OLI, València
La Conselleria de Cultura, Educació i Ciència no ha presentat una proposta per escrit sobre el procediment definitiu per a l'adscripció del professorat del Cos de Mestres a les places del primer cicle d'ESO als IES. Sols s'ha limitat a verbalitzar la seua posició.

Malgrat haver finalitzat el període de 10 anys que marca la transitòria 4.2. de la LOGSE respecte a l'accés als mestres al primer cicle d'ESO, la mateixa disposició, a l'apartat 3r, permet, per una part, que es reserve un percentatge suficient de places per als mestres. Però no està especificat en cap norma legal com s'accedeix a eixa reserva suficient. En eixa línia, l'Administració proposa continuar amb l'actual sistema d'adscripció de mestres als IES a mesura que es vaja traslladant l'alumnat de primer cicle als IES. Conselleria presentarà un docu-

ment amb la seua proposta per a negociar-la a la Mesa Sectorial d'Educació.

L'STEPV-Iv considera necessari que l'Administració presente la proposta per escrit, acompanyada del corresponent informe jurídic que avale les seues actuacions. Qualsevol actuació administrativa ha de tindre les suficients garanties jurídiques per evitar que es vulneren, ara o en el futur, els drets laborals del professorat afectat.

El Sindicat proposa una adscripció generalitzada dels mestres a les places del primer cicle d'ESO previstes al Mapa Escolar. Aquesta s'ha de fer abans de l'acabament de l'actual curs escolar. Així mateix, s'ha exigint que es compleisca en els seus termes l'Acord de Plantilles de Primària pel que fa a les places de primer cicle d'ESO als IES per a mestres, i que aquestes s'oferten indefinidament a aquest cos.

S'obri el debat sobre l'accés a la Funció Pública Docent

El Sindicat demana una solució definitiva a la situació del professorat interí

ALL-I-OLI, València
La Conselleria de Cultura, Educació i Ciència ha informat sobre les reunions que, en el marc de la Conferència Sectorial d'Educació (composada pel MEC i totes les Comunitats Autònomes), s'han tingut per a tractar sobre la possible modificació del sistema d'accés a la Funció Pública Docent. De totes les possibles alternatives, s'està treballant sobre la base de la modificació del Reial Decret 850/93 (publicat al BOE del 30-06-93), que regula l'actual sistema d'ingrés i adquisició d'especialitats als cossos docents, en dues línies:

a) Modificació de barem. Actualment, l'apartat d'experiència docent fixa un màxim de 4 punts per aquest apartat. La possible modificació aniria en el sentit d'ampliar aquest apartat en un màxim de 4, 5 o 6 punts.

b) Modificació de la ponderació en la fase de concurs. Actualment, dins del procés selectiu, la fase de l'oposició té assignat dos terços de la nota (és a dir, un 66,66% del total) i la fase del concurs un terç (és a dir, un 33,33%). La modificació aniria en el sentit d'augmentar aquest 33,33% fins a un 45%. S'augmentaria el pes de la fase de concurs en detriment de la fase d'oposició.

S'han creat unes comissions de treball per analitzar els possibles canvis. En qualsevol dels casos tenen en ment que els possibles canvis normatius no s'apliquen fins l'any 2001.

El Sindicat considera que qualsevol proposta ha de ser negociada amb les organitzacions sindicals i ha de suposar la solució definitiva a la problemàtica del professorat interí.

Ara per ara, la línia de treball iniciada per les diferents Administracions no va en aquest sentit. El Sindicat pretén aconseguir una reforma legal del sistema d'ingrés a la Funció Pública Docent que permeti l'accés d'aquest col·lectiu.

Vàries poden ser les fórmules: a) Dins de l'actual normativa, augmentar el pes de la fase de concurs i de l'experiència docent fins el màxim legal possible, i b) Un sistema que contemple un accés diferenciat per al professorat interí. L'STEPV-Iv és clarament partidari de la segona, ja que garantiria una solució real. En aquest punt cal fer esment d'algunes consideracions: a) La reforma del sistema d'accés depén de la voluntat política de l'Administració. b) Ara estem en un bon moment, des del punt de vista de la situació educativa. Hi ha dos acords de plantilles que han suposat la creació de milers de llocs de treball, places que poden satisfer les expectatives tant del col·lectiu de professorat interí com del personal aturat. Amb un nombre de places suficient en el sistema educatiu, la solució a la problemàtica actual és més fàcil. És per aquest motiu que el Sindicat considera que qualsevol oferta d'ocupació pública ha d'estar condicionada a la solució prèvia de la situació del professorat interí, així com a la seua continuïtat en el treball mentre s'aconsegueix el primer.

Aquesta ha de ser, junt l'exigència del requisit lingüístic per a l'accés a la Funció Pública i que els actes d'adjudicació de places siguen presencials, la tasca principal en els propers mesos.

De festa per la llengua Trobadades d'Escoles Valencianes 2000

9 d'abril:

Piana Alta, Piana Baixa, Castelló, Camp de Morvedre, Algímia, València-Camp de Túria, Llíria, L'Horta Sud, Alaquàs, La Ribera, La Pobla Llarga, L'Alacantí, Agost, El Baix Vinalopó, Guardamar.

15 d'abril:

La Vall d'Albaida, Bocairent.

6 de maig:

La Costera, Genovés.

7 de maig:

La Marina Alta, Xaló.

27 de maig:

L'Alcoià-El Comtat, Alcoi.

La Safor, Grau de Gandia.

4 de juny:

Les Valls del Vinalopó, Les

Cases del Senyor-Monòver.

10 de juny:

La Marina Baixa, La Vila Joiosa.

MARISCAL

Hermini Segarra, mestre i Secretari Executiu de la Fundació Càtedra Enric Soler i Godes de Castelló

'Sembra' de futur

RAFA MIRALLES, Castelló de la Plana
Nascut a Borriana (La Plana Baixa) el 1952, Hermini Segarra és el flamant secretari executiu de la Fundació Càtedra Enric Soler i Godes, ubicada a la Universitat Jaume I (UJI), de Castelló. Segarra treballa al col·legi públic de Les

Alqueries i la seua trajectòria professional està impregnada pel compromís amb la renovació pedagògica. Membre del Col·lectiu d'Ensenyants de la Plana i de l'Escola d'Estiu del País Valencià de Castelló, aquest mestre apassionat pel medi ambient, va coordinar la Reforma

dels Programes Renovats del Cicle Superior, i va participar durant cinc anys com a coordinador comarcal en la Reforma Experimental de l'ESO. Assessor del Centre de Professors de Castelló en l'etapa anterior, és autor de diversos llibres i articles pedagògics

col·lectius. Hermini Segarra té ara la responsabilitat de coordinar i impulsar la projecció pública de la Fundació Soler i Godes, una institució que, segons afirma, "contribuirà a reforçar els lligams entre l'escola i el món universitari".

—Com ha estat el procés que t'ha dut a la Secretaria Executiva de la Fundació?

—El vice-rector de Comunicació i Política Lingüística de la UJI em va proposar el càrrec atenent la meua trajectòria professional i la vinculació que sempre he mantingut amb la Renovació Pedagògica i la Formació del Professorat a les comarques de Castelló. Supose que en el nomenament haurà influït el fet que conec de primera mà els col·lectius i persones que s'hi mouen en aquests àmbits. La importància que té en aquests primers moments la difusió dels objectius de la Fundació entre el professorat potser aconsellava que la Secretaria estiguera a càrrec d'una persona que coneguera bé aquest món.

—Per què el nom d'Enric Soler i Godes?

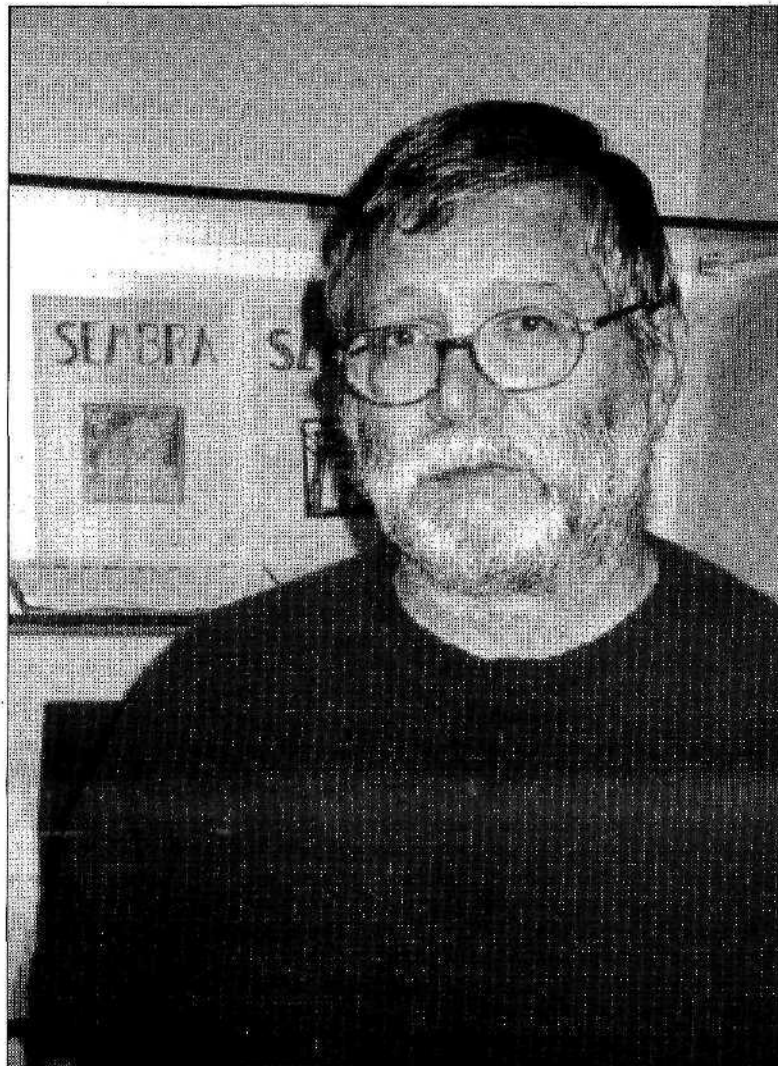
—La Fundació naix a partir del llegat d'aquest mestre caracteritzat per haver introduït les que aleshores eren noves tecnologies, la impremta escolar, fonamentalment, i la renovació pedagògica. Junt a un grup de mestres, Soler i Godes va introduir i va experimentar amb èxit les tècniques Freinet en els anys trenta. Mentre preparava l'últim quadern, va veure entrar les tropes franquistes al poble, Sant Joan de Moró. En conèixer les aportacions de Freinet a l'Escola d'Estiu de Barcelona, on va acudir en companyia de Carles Salvador, va pensar que constituïen un vehicle excel·lent per a estudiar el valencià a l'escola. Ell utilitzava la impremta i el text lliure i mantenia una intensa correspondència amb d'altres col·legues per tal d'intercanviar experiències. Va escriure molts articles sobre pedagogia i llibres diversos, alguns de poesia.

—Què va passar després de la guerra?

—Conec menys aquesta etapa. Sé que va mantenir contactes amb el Moviment Cooperatiu de València, particularment amb Ferran Zurriaga, el qual, per cert, ens ha facilitat materials didàctics valuosos. Ferran té molt d'interès a muntar un centre de documentació històrico-pedagògica centrat en el País Valencià. Això facilitaria molt la tasca dels investigadors.

—Sembla que Soler i Godes ja va deixar ben assentades les bases de la Fundació.

—Exactament. Abans de morir, en companyia d'altres mestres, ell va pensar que, amb el suport de l'Ajuntament, la Diputació i la Conselleria d'Educació, calia crear un organisme que promocionara la Renovació Pedagògica de l'Escola Valenciana. Com a signant de les Normes de Castelló, tenia molt clara la unitat de la llengua, i en aquest sentit la Fundació ha seguit escrupolosament la seua voluntat. En bona part dels articles dels Estatuts, s'assenyala que tota la

Hermini Segarra davant d'uns exemplars de la revista *Sembra*. R.M.

producció escrita es realitzarà respectant les Normes de Castelló.

—Quina és l'estructura i el fun-

cionament que heu adoptat?

—El Patronat, que s'encarrega d'aprovar els pressupostos i la memòria anual d'activitats, està

presidit per l'alcalde de Castelló, amb dues vice-presidències integrades pel rector de la UJI i el president de la Diputació. Hi ha sis vocals: el fill d'Enric Soler, un vice-rector, el director del Departament d'Educació de la UJI, el diputat de Cultura, el regidor de Cultura i el secretari executiu del Consell Acadèmic. Aquest Consell és en realitat l'òrgan més executiu, que fa el seguiment de les activitats. En el Consell, a més del rector i del secretari, hi ha 10 persones en representació del professorat dels nivells obligatoris i de la Universitat, així com dels col·lectius que impulsen l'Escola Valenciana i la Renovació Pedagògica. Encara ens resta per redactar el Reglament, que servirà per desplegar els Estatuts i per establir un sistema democràtic d'elecció dels membres del Consell.

—No és freqüent la sensibilitat del món universitari cap a l'escola.

—Amb l'acolliment de la Fundació a la UJI, la Universitat ha fet una aposta pel reforçament dels lligams amb l'escola i oferir un espai per a la trobada i l'intercanvi d'experiències. És una oportunitat extraordinària per tal que puguem reflexionar

tots plegats. El fet de comptar amb aquestes instal·lacions, els recursos i la biblioteca, i de disposar d'un pressupost inicial de sis milions de pessetes per a aquest any, ens fa ser optimistes en aquest camí.

—Què li ofereix la Fundació a una mestra o a un mestre que s'acoste per ací?

—En aquesta etapa inicial almenys, la Fundació donarà suport principalment als docents de les comarques del nord identificats amb els objectius de la Fundació. Ací poden trobar un espai d'encontre ben equipat, amb sales de reunions, materials didàctics, bibliografia, recursos informàtics, accés a Internet i suport econòmic per a projectes innovadors. La seua estarà oberta de 5 a 9 de la vesprada, de dilluns a dijous. De fet, distints seminaris i grups

Soler i Godes va introduir als anys 30 les noves tecnologies d'aleshores, la impremta escolar i les tècniques Freinet, lligades a l'ensenyament del valencià.

de treball ja vénen reunint-se habitualment. El Moviment Cooperatiu d'Escola Popular, els Col·lectius per la Llengua de Castelló i l'MRP Escola d'Estiu ja estan integrats.

—Quines activitats immediates teniu previstes?

—Hi ha distintes línies molt avançades, que anirem difonent pròximament. En primer lloc s'instituirà el Premi Soler i Godes a la Innovació Educativa, que reconeixerà els millors treballs que es distingeixen per impulsar els aspectes que millor van definir la trajectòria del mestre: renovació i innovació en valencià, ús de les noves tecnologies, ensenyament integral i treball cooperatiu, fonamentalment. Prompte apareixerà el primer volum de la col·lecció Soler i Godes, que reunirà la seua biografia. S'editarà, igualment, materials didàctics en suports diversos. Ara mateix està enllestit-se un CD-Rom sobre les matemàtiques a l'ESO. A partir dels fons de la Fundació, estem organitzant una exposició itinerant amb una selecció dels materials llegats per Enric Soler i Godes i que recorrerà les escoles i instituts que ens ho sol·liciten. El llegat, de moment, es troba a la biblioteca de la UJI a disposició dels investigadors. Destaca una col·lecció de la revista escolar *Sembra* i tots els materials emprats en la impremta escolar. En conjunt, representa un valuós fons documental. Finalment, estem pensant omplir el calendari d'efemèrides relacionades amb la Innovació Educativa. Si l'Escola d'Estiu se celebra a juliol i les Festes per la Llengua a la primavera, la Fundació podria organitzar alguna trobada a l'hivern o a la tardor.

Soler i Godes i els inicis de l'Escola Moderna valenciana

R.M.
Enric Soler i Godes naix a Castelló de la Plana el 1903. Als 14 anys col·labora com a redactor al diari local *La Provincia Nueva* i també, amb articles en valencià, a *El Mercantil Valenciano*, i *Las Provincias*, entre altres. Als 18 anys finalitza a Tarragona els estudis per a fer-se mestre i, en 1923, és destinat a Lugo. Treballa a Ortells (Els Ports) i en 1930 pren possessió de la seua plaça a Sant Joan de Moró (La Plana Alta). Signa les històriques Normes de Castelló, que constitueixen la base

normativa del valencià actual. El mateix 1932 assisteix, en companyia de Carles Salvador a l'Escola d'Estiu de Barcelona, un nucli de l'avantguarda pedagògica. Entra en contacte amb mestres que ja treballaven amb les tècniques Freinet, un corrent innovador que l'impresiona molt decisivament. El coneixement de Freinet i l'ús de la impremta li resol molts dels problemes que plantejava l'ensenyament de la llengua. Els seus alumnes descobreixen els valors i el potencial educador de la

impremta i s'hi impliquen a la redacció de la revista *Sembra*, una publicació escolar que constitueix un dels senyals d'identitat de l'obra pedagògica de Soler i Godes. *Sembra*, en línia amb el corrent de l'Escola Moderna, s'envia a d'altres escoles innovadores, la qual cosa possibilita que aquestes remetien a Moró els seus treballs. Junt a un col·lectiu de mestres catalans, Soler i Godes crea la Cooperativa de la Tècnica Freinet per tal de potenciar la cooperació i la difusió de la impremta,

una tecnologia amb un importantíssim potencial pedagògic renovador. Al llarg de tota la seua trajectòria professional, impulsa nombroses iniciatives relacionades amb la renovació pedagògica i l'ensenyament de la llengua i la cultura del País Valencià.

Amb motiu de la celebració del 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, la Confederació d'STEs ha elaborat la proposta didàctica 'I tu, ¿què fas?'. Aquesta unitat suggereix activitats per al treball d'aula, una tasca que no cal reduir-la únicament a una data.

Proposta Didàctica

i tu, ¿què fas?

EXCLUIR
todo esto es VIOLENCIA
y tú
¿qué haces?

EXCLUÏR
todo esto es VIOLENCIA
e ti
¿que fas?

ALBU
hau guztia, INDARKERIA da
eta zuk,
zer egiten duzu?

EXCLOURE
tot açò és VIOLENCIA
I tu
que fas?

8 marzo

i tu, ¿què hi fas...

- ... perquè entre els teus alumnes no hi haja maltractadors?
- ... perquè xics i xiques gaudeixen de la mateixa quantitat d'espai al pati?
- ... perquè les xiques aprenguen a dir NO?
- ... perquè es respecten les diferències?
- ... per a contribuir a solucionar els conflictes que sorgeixen a l'aula?
- ... perquè els teus alumnes compartesquen les tasques domèstiques?
- ... per a contribuir a la formació de persones autònomes?
- ... perquè les teues alumnes perden la por a parlar en públic?

¡PENSA-T'HO!

¡EL TEU PAPER ÉS IMPORTANT!

El paper que adopta el professorat davant els alumnes i les alumnes és molt important per a previndre la violència a les aules. La permissivitat o el rebuig mostrats davant els insults, agressions o menyspreus en general són un referent fonamental per als xiques i les xiquetes.

Amb aquesta campanya pretenem donar un pas més enllà cap a la necessitat d'actuar front la violència des de tots els àmbits educatius, des de la família, des de la societat i també des de l'escola. És important ajudar els nostres xics i xiques a conèixer en un clima de relacions igualitàries, que afavoresca l'expressió dels sentiments, la cooperació i la solidaritat entre els dos sexes.

OBJECTIUS:

- És pretén conscienciar de la necessitat de:
  - Identificar les actituds violentes que existeixen amb freqüència a l'escola i que són viscudes de diferent manera per xics i xiques.
  - Desenvolupar estratègies que afavoresquen el desenvolupament de l'afectivitat i l'expressió dels sentiments, amb la finalitat de previndre aquestes situacions de violència.
  - Intervenir adequadament front les situacions de violència.
  - Crear un clima de convivència al centre educatiu que elimine els estereotips sexistes i faciliti la comunicació entre xics i xiques.

PROPOSTA DE TREBALL

El tractament de la "Violència sexual" exigeix un procés ampli i integral que partisca de la relació positiva de la persona amb ella mateixa, amb el seu cos, l'acceptació de la seua imatge corporal, l'expressió de les emocions, la capacitat de prendre decisions, etc.

És important preparar la intervenció educativa creant un clima en el qual xics i xiques es troben relaxats i amb disposició a cooperar. Proposem una programació tipus, que és necessari concretar segons el tram d'edat (Infantil, Primària i Secundària).

CONCEPTES:

- L'esquema corporal corresponent.
- Les parts del cos.
- La diferència de sexe.
- Les diferències personals.
- Les sensacions.
- La comunicació corporal.
- El respecte a la diferència corporal.
- El dret a no sentir-se discriminat ni invadit pels altres.

PROCEDIMENTS:

- Reconeixement del propi cos o del cos dels altres mitjançant el tacte.

- Expressió de totes les sensacions o desitjos mitjançant el cos.
- Classificar cossos de xiquets, xiquetes, homes i dones.
- Identificació de diferències entre tots els cossos.
- Búsqueda d'experiències de plaer.
- Jugar a aprendre a dir sí i no a les relacions que ofereixen altres xiquets i xiquetes.
- Expressar sentiments.

ACTITUDS:

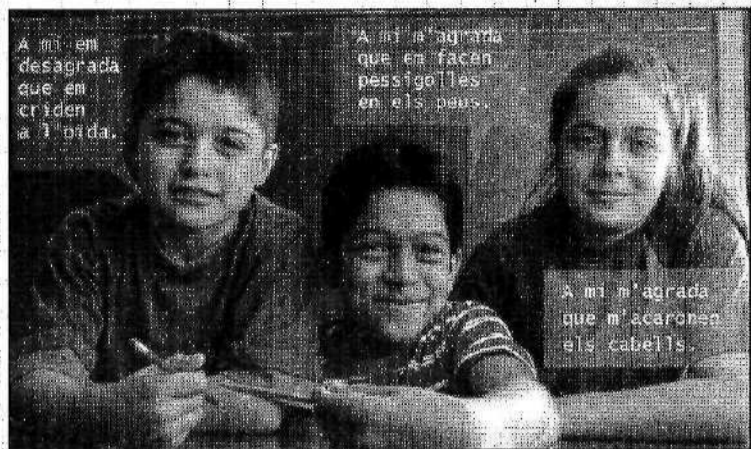
- Valoració positiva del propi cos.
- Establiment de relacions naturals amb totes les parts del cos.
- Acceptació del cos com a emissor i receptor de sensacions.
- Valoració positiva de la búsqueda de relacions satisfactòries.
- Valoració positiva de la disposició a relacionar-se amb criteris afectius.
- Rebuig a qualsevol tipus d'exclusió de les persones.
- Acceptació del sí i del no com a expressió del desig i opinió d'altres xiquets i xiquetes.
- Disposició a expressar amb naturalitat els sentiments.

Proposem només algunes activitats per a cada tram, entenent que no han de ser aïllades i que en tot cas han de partir de l'experiència prèvia del propi cos. Un poc de música, algun joc o activitat psicomotriu, podrien ser una bona forma de començar.

INFANTIL-PRIMÀRIA
ANEM A JUGAR...

1ª Activitat: Expressar oralment "allò que t'agrada" i "allò que no t'agrada" (coses, sensacions, sentiments...)

2ª Activitat: Dir SÍ i NO a la relació que ofereixen altres xiquets i xiquetes.

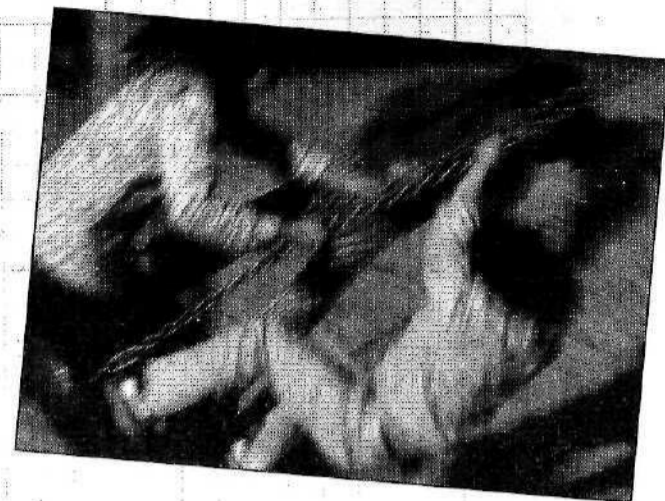
3ª Activitat: Dibuixa la relació que més t'ha agradat dels jocs anteriors.

PRIMÀRIA

1.- Busca al diccionari el significat d'aquestes paraules:

- Violència
- Menyspreu
- Marginació
- Cordialitat
- Amistat
- Solidaritat
- Diversitat

2.- En grups de quatre persones, busqueu situacions de la vida real que responguen a aquestes definicions. Escriviu-les per a exposar-les en públic.

3.- COM ET SENTS TU? Tracta de fer una llista de "coses que t'agraden" i "coses que no t'agraden" en relació amb la resta de la classe.

M'agrada: _____

Em desagrada: _____

4.- Posada en comú i debat: "Allò que li desagrada Elena, ¿pot ser motiu de diversió per a la resta de companys i companyes?"

E.S.O.
Treball en grup i debat:

Exercir violència és imposar pensaments o valors per la força, és fer-se valer amb la por; és no dialogar; és excloure i infravalorar tot allò que qüestiona el poder de qui la posa en marxa i la utilitza.

1ª Activitat: BUSCA I ESCRIU. Situacions de violència que s'hi donen:

- a) Amb freqüència en el nostre entorn.
- b) Raona per què les considereu així.
- c) Posada en comú.

2ª Activitat: RECULL per escrit 10 expressions verbals que s'utilitzen com a agressions dirigides a xics i xiques.

Agressions a xics: _____

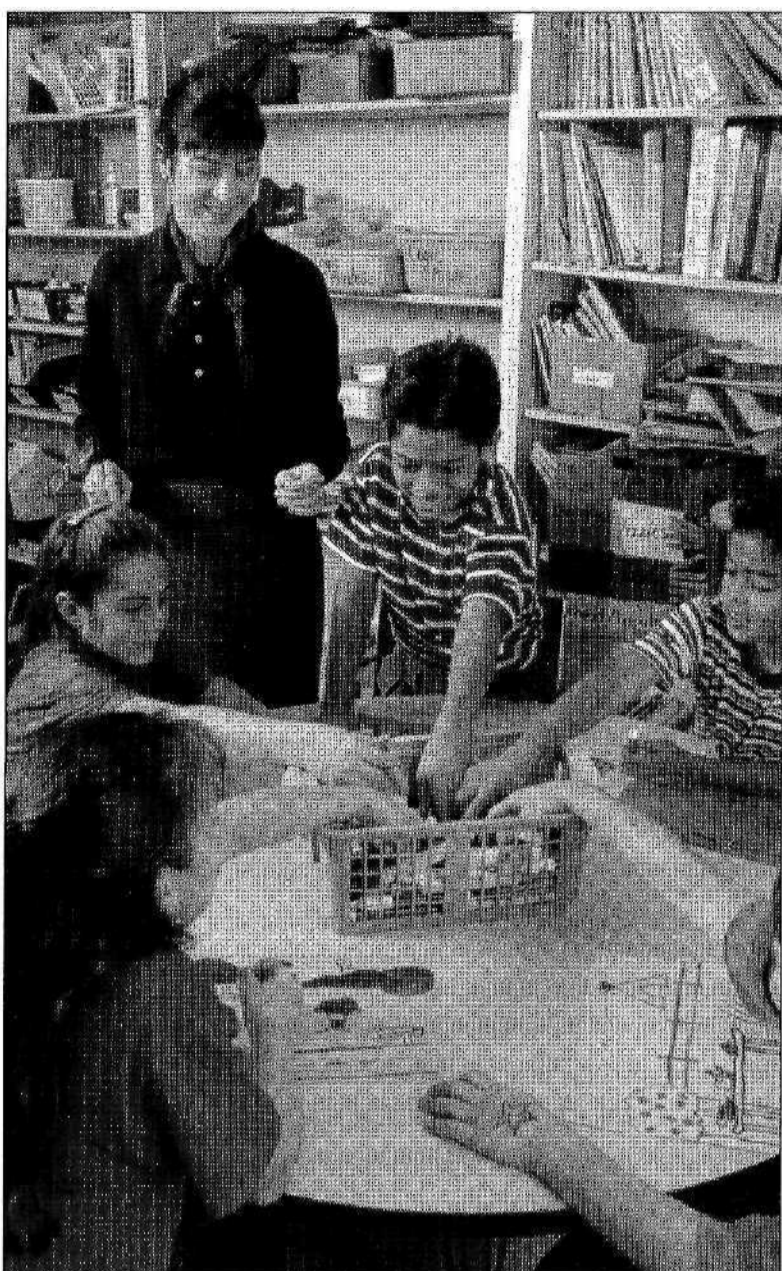
Agressions a xiques: _____

3ª Activitat: PREPARA el debat, busca imatges, articles de premsa...

"DEBAT AL VOLTANT DE LA VIOLÈNCIA"

- ¿Viven els xics i les xiques les situacions de violència de la mateixa manera?
- ¿Se li dona la mateixa importància a la violència física que a d'altres tipus de violència?
- Mesures per previndre la violència.

El sindicat segueix demanant més competències per democratitzar l'escola. / ARXIU

El Sindicat defensa un àmbit laboral valencià

Es negocia el IV Conveni d'empreses d'Ensenyament Privat amb una forta ofensiva patronal

A. MARTÍNEZ, Sector Privada D'entrada, no. Totes les organitzacions presents en la negociació, excepte l'STEPV-iv, s'han oposat a qualsevol tipus de negociació autònoma. Els altres sindicats van signar un escrit dirigit al Ministre demanant-li l'harmonització retributiva i laboral a tot

l'Estat, encara que van admetre la seua ineficàcia: les comunitats autònomes tenen competències i ningú pot interferir en els seus acords. D'altra banda, el Sindicat considera necessari seguir impulsant la democratització dels centres i frenar els intents de la patronal.

Actualment s'ha produït la cinquena reunió de la Comissió Negociadora del Conveni de Concertada i les novetats en alguns punts, segons les valoracions del Sindicat, són alarmants. La més important és la modificació de l'article 9, que tracta de la disciplina i organització dels centres. La patronal proposa d'eliminar tota al·lusió al marc legislatiu educatiu (LODE, LOPEGCE) i deixar tan sols com a referent legal l'Estatut dels Treballadors. Açò constitueix un enduriment de les condicions de treball. A més, es vol modificar els articles del conveni referits a les

faltes, sancions i infraccions -segons s'afirma, "per adaptar-les a les noves disposicions legals"-, que inclouen nous tipus de faltes més greus. La proposta de l'STEPV-iv, en canvi, va en el sentit d'incloure les competències del claustre i del consell escolar per garantir, en l'organització dels centres, la participació de la resta de col·lectius (professors, pares, alumnes...), i no deixar-la tan sols en mans dels empresaris.

Una altra novetat és la inclusió de contractacions a temps determinats: interinitat, de foment de la contractació indefinida, per obra i servei determinat (per substituir baixes per malaltia o excedències...) i l'eventual (per afavorir les jubilacions anticipades). D'altra banda, s'accepta la inclusió en l'àmbit funcional, com a personal docent, dels educadors, tant de l'ESO com de Primària, a més d'incloure educadors en Infantil. Això suposa la seua inclusió en el pagament delegat i la mateixa jornada laboral dels docents.

Jornada laboral

De jornada encara no se n'ha parlat, però la patronal ha deixat ben clar que no acceptarà cap tipus de reducció. La representació del Sindicat ha proposat una redefinició de la jornada laboral (està en la plataforma que s'ha enviat per correu a l'afiliació), que suposaria una reducció de jornada, en considerar com a hores lectives la diferència entre hora curricular (de pissarra) i no curricular (d'activitats al centre diferents de les que es fan en l'hora complementària) i que ha estat ben vista per la patronal. No suposa una reducció immediata d'hores, però sí permet la redistribució de les tasques del professorat. Per això és tan important seguir defensant el control democràtic dels centres (article 9 del conveni) i evitar el tipus d'organització que fan els empresaris, repartint indiscriminadament els llocs, les tasques de treball i les hores a cobrir entre el personal que ells volen. Per a l'STEPV-iv segueix sent fonamental l'esforç dels treballadors i treballadores per democratitzar el sector.

Marco legal de la negociación colectiva

III Convenio Colectivo de empresas sostenidas total o parcialmente con fondos públicos (Concertada). BOE de 8 del 10 del 97. Validez hasta que se acabe la negociación del IV, que está muy avanzada.

IX Convenio Colectivo de centros de asistencia, atención, diagnóstico, rehabilitación y promoción de minusválidos (Educación Especial). BOE 11 del 8 del 99. Validez desde el 1-1-98 hasta 31-12-2001. Se están negociando los salarios del año 2000.

VI Convenio Colectivo Nacional de centros de enseñanza reglada sin ningún nivel concertado o subvencionado (ACADE). BOE de 25 del 8 del 99. Validez desde 1-1-98 hasta el 31-12-2000. Empieza la negociación de los salarios para el 2000.

VI Convenio Colectivo de

ámbito estatal de centros de asistencia y Educación Infantil. BOE de 25 del 1 del 2000. Validez desde el 1-1-99 hasta el 31-12-2001. La revisión salarial para el año en vigor no ha comenzado.

III Convenio Colectivo de colegios mayores universitarios. BOE de 6 del 9 del 99. Validez, desde el 1-1-99 hasta el 31-12-2000.

III Convenio Colectivo de enseñanza y formación no reglada (Academias). BOE del 12 del 1 del 99. Validez, desde el 1-1-98 hasta 31-12-99. Revisión salarial BOE 11-8-99. En breve comenzará la negociación del IV convenio.

II Convenio de Universidades Privadas, Centros Universitarios privados y centros de formación de postgrado. BOE de 28 del 10 del 99.

Validez, desde el 1-1-99 hasta el 31-12-2000.

X Convenio Colectivo de ámbito estatal para centros de Educación Universitaria e Investigación. Próximamente se publicará en el BOE.

II Convenio Colectivo estatal para centros de enseñanza de Peluquería y Estética, de Enseñanzas Musicales y de Artes Aplicadas y Oficios Artísticos. BOE del 7 del 10 del 97. Validez, hasta que se publique el III Convenio, del que acabamos de comenzar a negociar salarios.

XVIII Convenio Colectivo de Autoescuelas. Es inminente su publicación en el BOE.

Convenio Colectivo para las Escuelas de Turismo. BOE del 1 del 3 del 95. Se están negociando los salarios de los años 1999 y 2000.

En memoria de Juana Mollá, Chani

Chani: A pesar de hacer medio año que falleciste, en nuestra convivencia te sentimos cada día y en cualquier momento. Tu recuerdo siempre está entre los que hemos vivido contigo porque es mucho lo que aprendimos de ti. Destacamos tu generosidad sin límites, demostrada día a día por esa cercanía a tus alumnos, tanto dentro del aula como fuera de ella. Supiste ser esa profe amiga e incluso a veces madre que algunos necesitaban, y lo supiste ejercer siempre con tu peculiar amor y sonrisa. Nunca miraste el reloj (a pesar de tener otras obligaciones urgentes) para darte a los demás. ¡Qué maravilla que en una sociedad como la que vivimos, marcada por la prisa y el egoísmo, podamos decir de ti todo lo contrario. Entre nosotros perdurará siempre tu labor intachable como educadora, compañera y trabajadora. Tu inolvidable recuerdo siempre estará entre los que te conocimos, quisimos y, a pesar de no tenerte ahora, te seguimos queriendo.

TUS COMPAÑEROS Y COMPAÑERAS DEL COLEGIO SAN JOSÉ, DE LA CALLE MARTOS. ALACANT.

TANCAMENT

Els sindicats demanen el compliment dels acords

L'analogia retributiva, pendent de la decisió del conseller

ALL-I-OLI, València

En la tramitació dels Pressupostos a les Corts, el Grup Popular va rebutjar les esmenes que demanaven que l'aplicació de l'analogia retributiva de l'ensenyament privat concertat amb el públic s'aplicara en la forma i segons els terminis que es van acordar per l'Administració i els sindicats. Després, els sindicats han continuat exigint el compliment dels acords. En la reunió del dia 9 de febrer, l'Administració va presentar la proposta següent.

De la quantitat corresponent a l'homologació que no apareix als pressupostos, des dels mesos de gener a juny, més la paga extra d'estiu (en total, 7 mensualitats), s'abonarà el 50% l'any 2000 i la resta prorratejat l'any 2001.

La quantitat que correspon a allò acordat amb el sector d'Ensenyament Públic el passat mes de desembre, que suposa un increment de 48.000 ptes. per a l'any 2000, ens la farien efectiva l'any 2001, jun-

tament amb el segon tram, que són 84.000 ptes. més en el mateix any.

Davant aquesta proposta, els sindicats, unitàriament, han elevat un escrit adreçat al conseller, en què s'acceptaria la proposta de l'Administració sempre que la percepció del 50% de l'any 2000 es fera amb efectes retroactius des del mes de gener del 2000. La percepció del 50% restant, més les 48.000 ptes. de l'acord retributiu amb l'ensenyament públic, incrementades amb l'IPC, s'hauria de fer efectiu en una paga única a primers de l'any 2001. L'oferta sindical proposa que els punts anteriors s'afegeixen a l'acord sobre retribucions que contemplarà l'Addenda que actualment està negociant-se.

El conseller té ara l'obligació de contestar. És positiu que haja acceptat el deute que té amb els treballadors del sector. Però la temporalització per cobrar el que deu també és important.

Coge el dinero y corre

Adel Francés y Juan Miguel Muñoz

Los empleados públicos venimos siendo rehenes de las políticas económicas de los gobiernos de turno. Las mesas de negociación se convierten en meros trámites y somos los primeros que sufrimos los recortes presupuestarios. Toman nuestro dinero como préstamo a fondo perdido para corregir errores económicos de los que sólo ellos son responsables.

Después de venir manteniendo desde el Gobierno un balance triunfalista por la situación económica, parecía razonable creer que se daban las condiciones óptimas para conseguir un acuerdo en el que se iniciara la recuperación de las condiciones laborales perdidas en los últimos años.

Además, con un proceso electoral en pocos meses, el Gobierno debería estar más receptivo a las demandas de sus empleados y empleadas.

El criterio político del Gobierno sobre retribuciones para el año 1999 fue que los empleados públi-

cos no perdieran poder adquisitivo, y nos subieron el 1,8%. El IPC del año 99 ha sido de un 2,9%, lo que origina una desviación entre la previsión y la realidad del 1,1%.

Se han firmado dos acuerdos que nos afectan directamente: el de la Mesa General de la Función Pública del Estado, de 24 de septiembre de 1999, por determinar los Presupuestos Generales del Estado, y el de la Mesa Sectorial de Función Pública de la Generalitat Valenciana, del pasado diciembre, relativo a las retribuciones de los empleados y empleadas públicos de la Generalitat para el año 2000, los dos firmados por la Administración, CC OO y CSIF.

Qué dice el Sindicato

La representación del STEPV-IV ha defendido el rechazo al Acuerdo de Madrid, en los términos que se han descrito anteriormente y a través de múltiples artículos y publicaciones. También ha rechazado el Acuerdo de la Mesa Sectorial de Función Pública de la Generalitat Valenciana. En primer lugar, es absolutamente insuficiente para siquiera mantener el poder adquisitivo de los empleados públicos. El Acuerdo se firma bajo la suposición de que el IPC va a ser de un 2,5%. Si hubie-

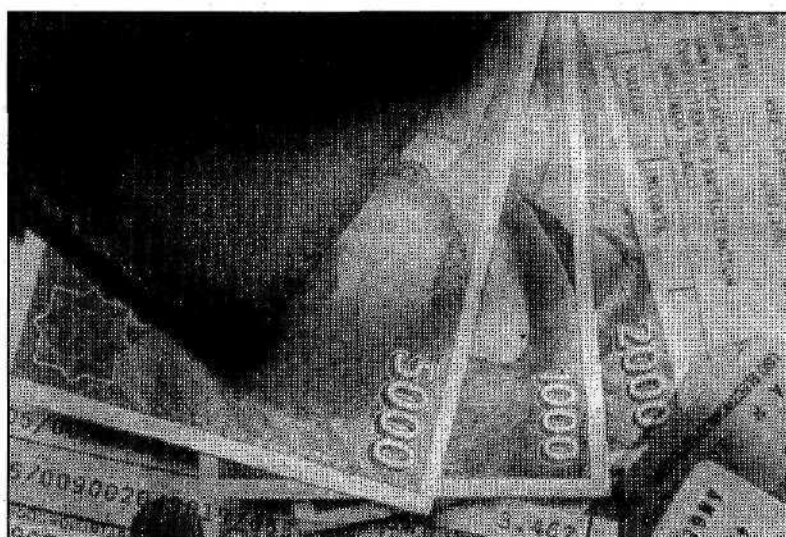
ra sido así, los grupos A y B hubieran perdido poder adquisitivo, el grupo C lo hubiera mantenido y los grupos D y E hubieran recuperado un poco. Sin embargo, el IPC es del 2,9%, y todos y cada uno de los grupos pierden dinero. Además, el hecho de repartir linealmente una cantidad tan escasa suponía aceptar expresamente la pérdida de poder adquisitivo de gran parte de los empleados públicos, cosa a la que el STEPV-IV no estaba dispuesto.

El Sindicato ha defendido dos principios diferentes, aunque complementarios. En primer lugar, la recuperación del poder adquisitivo perdido. Se pierde poder adquisitivo porque la subida del IPC de un año en concreto representa un porcentaje mayor que la subida de las retribuciones durante dicho año. Para evitar seguir perdiéndolo, hay que empezar por no perder más poder adquisitivo en el ejercicio actual y los sucesivos. En conse-

cuencia, el Sindicato defiende el establecimiento de la cláusula de revisión salarial, o bien que la subida salarial del siguiente ejercicio compense la posible desviación. Como se deduce de la propia naturaleza de la reclamación, la reivindicación ha de concretarse en un porcentaje de las retribuciones, de forma que esta reivindicación mantiene el poder adquisitivo de cada categoría profesional, pero también las diferencias entre categorías.

Por eso, el Sindicato también defiende el principio de aplicación de sistemas correctores, para conseguir que las retribuciones de los distintos grupos no sean demasiado diferentes. Este principio se puede concretar en una subida lineal igual para todos, o, incluso, inversamente proporcional a las retribuciones de cada grupo.

Ambos principios son perfectamente acomodables entre sí, como se expresaba en las propuestas del programa electoral del Sindicato para 1998 y 1999. Literalmente, se reivindicaba un "sistema corrector de los incrementos salariales, para evitar que las retribuciones de los diferentes grupos sean demasiado diferentes, salvaguardando los principios de subida del IPC, de revisión y de recuperación del poder adquisitivo".

ARXIU

ALL-I-PEBRE

Publicada l'Ordre de Barems

La famosa Ordre de barems generals va ser publicada el 31 de gener. A pesar de l'últim intent sindical per arreglar-ho, la Direcció General de la Funció Pública va decidir publicar-ho sense el suport de cap organització.

Concursos amb mobilitat horitzontal

El 4 de febrer es van publicar els concursos de mobilitat horitzontal dels grups C, D i E del personal laboral al servei de la Generalitat Valenciana. A diferència del primer concurs de mobilitat horitzontal, han eixit totes les places de cada grup, i no solament d'una categoria. L'única excepció la constitueixen les categories incloses en l'oferta, per les raons que s'expliquen a continuació. L'ordre de preferència per a l'adjudicació és el que diu el conveni: primer els membres de la mateixa categoria, després els del mateix subgrup, i després la resta. En tot cas, es troba a faltar, igual que en l'altra ocasió, un pacte previ sobre els llocs i les persones que puguen resultar damnificats pel resultat del concurs (el personal laboral temporal que pugua cessar), amb dos compromisos: no s'ha d'amortitzar cap lloc de treball si no és estrictament necessari i, en cas de fer-ho, amb el compromís de dedicar el crèdit pressupostari alliberat a la creació d'altres llocs de treball del mateix grup. En segon lloc, s'ha de recol·locar el personal cessat en els llocs vacants, ja que fa més de dotze anys que treballen per a la Generalitat. Aquestes persones no han pogut consolidar el seu lloc perquè no s'han convocat oposicions de forma contínua, ni amb un nombre de places suficient. Des de l'STEPV-Intersindical Valenciana s'impulsarà un pacte en aquest sentit, fins que entren en vigor les borses de treball i es desenvolupe l'Oferta Pública.

Concursos previs al desenvolupament de l'oferta

També s'han convocat els concursos generals de trasllats de les categories laborals que han eixit en l'Oferta Pública d'Ocupació. És un requisit previ per a poder adjudicar places als que resulten seleccionats en el procés selectiu corresponent. Per això, les places d'aquestes categories no estan en el concurs de mobilitat horitzontal, i només hi poden accedir els qui pertanyen a la categoria respectiva. Cal reservar-les, ja que potser no hi haja suficients per a cobrir la quantitat ofertada.

Decret de Retribucions

El 31 de gener es va celebrar una reunió de la Mesa de Retribucions i Ocupació en la que calia que l'Administració presentara un projecte de Decret de Retribucions, classificació de llocs de treball i relacions de llocs de treball. Així constava a la convocatòria, i així ho havia anunciat ja diverses vegades el conseller Castellano. L'Administració va demanar els sindicats que aportaren les propostes sobre els assumptes recollits al decret. Volen marejar la perdiu; hi ha suficients instruments normatius per a aconseguir el que realment interessa: recuperar poder adquisitiu, revisar algunes classificacions de grups i/o col·lectius... Respecte de la publicació de les relacions de llocs de treball, la millor política és publicar les relacions amb una periodicitat anual. Pel que fa a la classificació de llocs, ¿què volen regular? ¿Els criteris de classificació generals? Pot valdre la pena, davant la falta de personalitat que ha caracteritzat els ocupants de la Direcció General de la Funció Pública a l'hora de resistir les ordres superiors per a reclaficar determinades persones (que no llocs). En conseqüència, cal que es presente un document en què es dibuixen les línies d'allò que vol canviar. En cas contrari aconseguiran desviar l'atenció sobre el que és més important en aquests moments: ¿Què passa amb la paga lineal?, ¿per què no ixen les convocatòries de l'Oferta Pública?, ¿per què no s'acaba la negociació de les Ordres de les Borses de Millora d'Ocupació i de Personal Interf?

Nou sector d'Administracions Públiques

S'ha constituït el sector d'Administracions Públiques de l'STEPV-Intersindical Valenciana. El sector tindrà un plenari i realitzarà jornades de formació i publicacions de forma autònoma. El sector integren el personal de la Generalitat Valenciana, de l'Administració central de l'Estat, les Administracions locals i Justícia. També s'ha elegit el primer Secretariat de sector, compost per set persones: els dos membres del Secretariat Nacional pertanyents al sector i encarregats de l'acció sindical (Pep Tur i Adel Francés); Juan Carlos Marín i Maria Escrig, per Alacant; Blai Doménech i Manuel Garcia, per València, i Oretó Isona, per Castelló. També s'hi incorpora Juan Miguel Muñoz, encarregat de les tasques d'extensió del Sindicat i responsable de l'acció sindical al sector de Justícia.

Lo que nos debe el Gobierno de la Generalitat

El Partido Popular gobierna el Estado desde marzo de 1996. La evolución de las retribuciones en esos ejercicios, comparadas con el IPC, se refleja en el Cuadro 1. En los últimos cuatro ejercicios presupuestarios, las empleadas y los empleados públicos han perdido, al menos, un 2,8 % de sus retribuciones. Esta constatación no impide olvidar que en los diez años del Gobierno anterior el balance de pérdida de poder adquisitivo ascendió a más de doce puntos.

¿Cuánto perdemos con el Acuerdo?

En el Cuadro 3 se advierte que todos los grupos pierden dinero durante 1999, de forma que la diferencia anual consignada en el Cuadro 2 para 1999 se pierde para siempre.

Estas diferencias retributivas anuales se deben compensar con la paga lineal prevista en el Acuerdo con la Generalitat. En el

momento de redactar este estudio, ni siquiera la propia Administración ha anunciado cuál es la cantidad lineal resultante, aunque estará por debajo de 24.000 pesetas por persona y año, es decir, un poco más de 1.900 pesetas al mes. Comparando dicha cantidad con

la diferencia retributiva anual del Cuadro 3, se concluye que sólo en el caso del grupo E (y sólo aquellos que trabajen 37 horas y media) se compensará la pérdida de poder adquisitivo en el 2000. En el resto de los grupos, se consolida la pérdida.

CUADRO 1

Año	Incremento IPC	Incremento salarial	Diferencia
1997	2%	0%	-2%
1998	1,8%	2,1%	+0,3%
1999	2,9%	1,8%	-1,1%
2000	2,9%	2%	-0,9%
TOTAL	-2,8%		

CUADRO 2

Clasificación	Ingresos año 1998	(1) Ingresos año 1999 (IPC 1,8)	(2) Ingresos año 1999 (IPC 2,9)	Diferencia anual
E-10-E003	1.835.876	1.868.922	1.889.116	-20.194
D-12-E015	2.292.426	2.333.690	2.358.906	-25.216
C-14-E009	2.510.726	2.555.919	2.583.537	-27.618
B-16-E028	3.505.340	3.568.436	3.606.995	-38.559
A-20-E038	4.473.464	4.553.986	4.603.194	-49.208

CUADRO 3

Clasificación	Ingresos año 2000 aplicando 2% sobre (1)	Ingresos año 2000 aplicando 2% sobre (2)	Diferencia retributiva anual
E-10-E003	1.906.300	1.926.898	-20.598
D-12-E015	2.380.364	2.406.084	-25.720
C-14-E009	2.607.037	2.635.208	-28.171
B-16-E028	3.639.805	3.679.135	-39.330
A-20-E038	4.645.066	4.695.258	-50.192

ARXIU

L'Educació Artística, objecte d'un congrés a València obert a tots els docents

'Els valors de l'art a l'ensenyament' reunirà experts internacionals

ALL-I-OLI, València
En el marc de la celebració dels Cinc Segles de la Universitat de València, l'Escola de Magisteri Ausiàs Marc ha organitzat el congrés "Els valors de l'art a l'ensenyament". L'encontre, previst per als dies 28, 29 i 30 de juny, reunirà els millors

especialistes i els personatges més significatius del nostre àmbit per tal de debatre sobre aquesta àrea de coneixement. Al congrés poden participar docents de qualsevol nivell educatiu, periodistes especialitzats en la matèria i persones interessades, en general.

El congrés s'inaugurarà el 28 de juny amb una ponència de l'escultor Andreu Alfaro, seguit d'una taula rodona sobre Art i Educació en què, moderats per Carlos Pérez-Bermúdez, hi intervindran els pintors Albert Ràfols-Casamada i Joaquim Michavila i els professors universitaris Manuel Sánchez Méndez i Isabel Cabanellas. "Els tallers didàctics als centres d'art" serà el centre del debat de la vesprada, on estan invitats Carlos Pérez (IVAM), Andrea García (MNAC) i representants del Musée d'Art Contemporain de Bordeaux i del Centro per l'Arte Contemporaneo de Prato (Itàlia).

Andrew Hart, investigador de l'aplicació de la cultura de la imatge i de la cultura de la infor-

mació al món escolar a la universitat anglesa de Southampton, presentarà en primícia a la segona jornada el resultat d'un estudi sobre les aplicacions a l'aula dels mitjans tecnològics i dels audiovisuals a Europa. El mateix dia, els crítics Daniel Giralt-Miraacle i Victoria Combalia, junt a l'il·lustrador Miguel Calatayud, seuran a la taula rodona "Una cultura plena d'imatges". A la sessió de la vesprada el tema del debat serà "L'especialitat de mestre en Educació Artística" i hi participaran distints professors i professors universitaris: Rosa Gratacós, Aurora Valero, Teresa Gil, Gonzala García, Begoña Sabio i Belén Segurado.

L'última jornada s'obrirà amb una ponència del professor, de la Universitat de València, José Gimeno Sacristán. A la taula rodo-

na prèvia a la cloenda del congrés, Carmen Alborch, Roser Juanola, Imanol Aguirre i Mercedes Muñoz, moderats per Ricard Huerta, presentaran els seus punts de vista sobre les perspectives de futur de l'Educació Artística.

Activitats paral·leles

El congrés té prevista l'organització de diverses activitats paral·leles, entre les que destaca una mostra de publicacions artístiques dels centres educatius valencians i l'explicació del mural de Xavier Mariscal instal·lat al hall de l'Escola de Magisteri, amfitriona de l'encontre. Les inscripcions, amb preu reduït fins al 31 de maig, poden formalitzar-se personalment a la pròpia Escola o a través de la pàgina web de la Universitat de València.

L'Escola d'Estiu debat com es viu la democràcia a l'escola

All-i-oli, València
Un col·lectiu de mestres de l'MRP Escola d'Estiu de les comarques centrals de València manté obert un debat amb el lema "Com vivim la democràcia a les nostres escoles". Al col·lectiu s'han organitzat tres grups de treball, que analitzen, respectivament, la intervenció dels gabinets d'orientació psicològica, els conflictes quotidians i els casos més habituals de l'alumnat en situació de risc. Els tres grups estan oberts a la incorporació dels docents interessats.

"¿Vivim la democràcia quan avaluem, quan ensenyem, quan seleccionem continguts, quan abordem els conflictes, quan ens relacionem amb els xiquets i xiquetes, amb els nostres companys, quan fem tutoria, quan orientem els nostres alumnes, quan la Programació General Anual...?" Aquestes i d'altres preguntes són les que es plantegen al si de l'MRP Escola d'Estiu i són les que aquests treballadors i treballadores de l'ensenyament conviden a plan-

tejar-se al professorat compromès amb la Renovació Pedagògica.

Pensar i millorar la pràctica
Les preguntes, segons els organitzadors, no tenen la intenció d'esdevindre un "examen de consciència", sinó que serveixen "per pensar la pràctica quotidiana, amb l'objectiu d'analitzar-la, i millorar-la".

La proposta resta oberta a les aportacions d'aquelles persones que vulguen participar. El telèfon de contacte de l'MRP Escola d'Estiu és el 963890732.

ARXIU

www.intersindical.org/stepv

SOM A LA XARXA

La conferència està organitzada per l'STEPV-IV

Pablo Gentili parlarà a València sobre Neoliberalisme i Educació

ALL-I-OLI, València
El professor de la Universitat brasilera de Rio de Janeiro, Pablo Gentili té anunciada una conferència sobre Neoliberalisme i Educació el dijous 2 de març a l'Escola Universitària de Formació del Professorat de València. L'acte està organitzat per l'STEPV-Intersindical Valenciana.

Gentili és un expert en la crítica als processos de privatització de l'educació. Les conseqüències d'aquest procés, segons els estudis d'aquest professor de Brasil, són anti-democràtiques i tendeixen a aprofundir la dualització del sistema entre "guanyadors" i "perdedors" en la distribució diferencial dels béns educatius.

Aquests processos, assenyalava Gentili, cristal·litzen en sistemes escolars marcats per la desigualtat i la negació profunda del dret social a l'ensenyament.

Una de les preguntes que tracta de contestar el professor és: ¿Què restarà de l'escola pública en el mil·lenni que ara comença? El Sindicat fa una crida a l'afiliació per assistir-hi.

CONVOCATÒRIES

Jornada sobre campanyes electorals, organitzada per Entrelínies

El dissabte 26 de febrer se celebrarà a la Fundació Juan de Dios Montañés, de València (C/Salvador Abril, 25), una jornada de debat amb el lema "Campanyes Electorals i Educació Ciutadana", organitzada per Entrelínies, Xarxa d'Educació i Comunicació. La jornada "vol contribuir al reconeixement de les estratègies comunicatives dels partits polítics i dels *mass media*, i oferir instruments útils tant per a la pràctica docent com per a l'exercici de la ciutadania responsable". Els organitzadors manifesten la necessitat que les campanyes electorals siguin abordades a l'escola: "Els sistemes educatius no solen prestar atenció a aquestes qüestions, oblidant sovint la seua funció alfabetitzadora en un món cada volta més globalitzat, on la comunicació ha adquirit una rellevància hegemònica". Els professors universitaris Rafael Xambó i Jordi Pérez Llavador presentaran dues ponències a les sessions del matí, mentre que la vesprada es reservarà a les experiències i el debat al voltant de distints materials audiovisuals sobre la matèria.

Entrelínies és un col·lectiu de docents i periodistes valencians que defensa la importància d'estretar els lligams entre els mons de l'educació i la comunicació. L'associació publica una revista i edita periòdicament informes monogràfics, l'últim dels quals ha estat dedicat al programa de la Radiotelevisió Valenciana *Babalà*. Més informació, als tels. 96 393 41 10 i 96 150 87 59.

Premi de narrativa curta *Lauredia*

El 31 d'agost de 2000 és la data límit per presentar un recull de set contes o narracions destinats a joves d'entre 7 i 13 anys. Cada conte -original, inèdit i escrit en català- ha de tindre una extensió mínima de 8 fulls. El conjunt dels treballs s'enviarà per triplicat al Cercle de les Arts i de les Lletres, apartat de correus 1157, Principat d'Andorra, on pot sol·licitar-se més informació sobre el certamen. Banca Reig, patrocinadora del premi, estableix un únic guardó de 700.000 pessetes per al millor treball.

TEATRES DE L'ESCOLA

S'alça el teló

Jaume Martínez Bonafé

Ens dediquem al teatre. Sí, sí, tu i jo. Anem per l'escola representant. Assumint papers. Buscant mirades, embotits en el silenci de l'escolta. Demanant els aplaudiments. Relliscant-nos entre les línies d'un poema vital, d'un poema de carrer. Treballem en el teatre. Farsants, pallassos, còmics, histriònics, comedians, coristes. Treiem conills del barret davant la mirada atònita d'un xiquet. Caminem per la corda fluixa. L'espectacle. El públic. El drama. La funció de cada dia, l'emoció de cada història, la paraula a l'odeó, el gest, la peripècia. S'obri la porta de l'aula i s'alça el teló!

Ens dediquem al teatre. Cridem la gent a la plaça pública. ¡Vingueu, que comença la funció! I contem la vida d'un món que pega voltes. Es fa de dia i després es fa de nit. I la llàgrima salada humiteja el somriure ensucrat. Arribem amb les màscares, l'atrezzo, els llibrets, la trama. Som a la cartellera, tanquem per reforma, prorroguem set dies, i cada dia és un assaig general. Mafalda recita *to be or not to be* damunt d'un pupitre verd de Tonucci. Comença la funció.

L'important de l'escola és el seu caràcter espectacular. La seua capacitat per a representar la vida. Per a invertir-la. I en el

món invertit de l'escola, la veritat no és més que un moment de la falsedat. No em sembla particularment important el text, això que anomenen currículum oficial. L'autèntic currículum radica en el fet d'aprendre a ser espectador. Treure la teua localitat, buscar la butaca, reconèixer el timbre, els avisos d'inici. Allò simbòlic, que diu Bourdieu. Identificar l'heroi. El titella. El figurant. L'escola és un gran escenari pel qual entren i eixen personatges múltiples que representen un drama ben antic. El saber i el poder. La identitat i la ciutadania. L'escola espectacular, un món de representacions, per aprendre que la vida perd autenticitat per a convertir-se en pura farsa.

Potser paga la pena presentar (i re-presentar) fragments menuts d'aquests textos quotidians que es viuen a les escoles amb la intenció saludable de provocar la reflexió sobre el nostre treball, sobre el sentit del que fem. En realitat, l'espectacle de l'escola no és un conjunt d'imatges, sinó una relació social entre persones mediatitzada per imatges. S'alça el teló: Mafalda, dalt del pupitre verd de Tonucci, ens canta: "Teatro, lo tuyo es puro teatro", amb la melodia d'un bolero i l'aroma d'un *carajillo*. Fins la propera.

Convocades mobilitzacions a Alacant en defensa de l'Ensenyament Públic

La manifestació del dia 22 denuncia la situació dramàtica dels centres

ALL-I-OLI, Alacant
La Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic d'Alacant ha llançat un procés de comunicació i divulgació social per a denunciar l'estat dramàtic del sector que culminarà en una manifestació el dia 22 de febrer. El col·lectiu ha redactat un manifest en el qual valora les distintes

accions realitzades i programa una sèrie d'actes per tal de sensibilitzar la comunitat educativa. A les seus de l'STEPV-IV, les federacions d'Ensenyament de CC OO i UGT, així com a l'Associació d'Alumnes de l'Institut d'Ensenyament Secundari (IES) Bahía de Babel es coordinen els distintes actes previstos.

Entre les activitats ja realitzades, una representació de més de 600 persones, convocades per la Plataforma es va traslladar a El Campello el 28 de gener per a donar suport a l'Associació de Pares i Mares com a "brigada de serveis voluntaris" en la construcció de l'IES número 2 de la localitat, i per a cridar l'atenció sobre els retards injustificats en les construccions de centres educatius.

El 2 de febrer es procedia a la "inauguració virtual" de l'IES Ceràmica Los Angeles d'Alacant. Des de 1993, en què l'Ajuntament va traspassar els terrenys a la Conselleria d'Educació, els successius governs i consellers d'Educació han promès la construcció d'un centre d'ensenyament secundari,

considerat "imprescindible per a una adequada escolarització de la zona". L'actual IES es troba ubicat a l'edifici de l'antiga Escola de Magisteri, en unes dependències que han estat qüestionades pels problemes d'estructura que pateix.

Preparatius de la manifestació
A les comarques del Sud, els centres es van dedicar, durant els últims minuts de la jornada lectiva del 15 de febrer, a reflexionar sobre les necessitats de l'ensenyament públic. Per tal d'aprofitar aquestes reunions, s'ha redactat un document que recull les deficiències més greus que cada centre pateix. Els Consells Escolars han preparat les accions de suport a la Plataforma, especialment la

manifestació del 22 de febrer, que eixirà dels Serveis Territorials d'Educació i finalitzarà davant de la Delegació del Govern de la Generalitat.

A les dependències a Alacant de l'STEPV-IV es reuneix cada dilluns la comissió permanent de la Plataforma. A les reunions, obertes a les representacions dels centres i comarques del Sud, es planifiquen les activitats dirigides a conscienciar i divulgar a l'opinió pública i a recollir les deficiències d'infraestructures dels centres. Al Baix Vinalopó, el centenar de persones reunides el dia 8 a la Plataforma Comarcal van rebutjar el 'Pacte Escolar' proposat per Conselleria. Col·lectius de Dènia i Ondara han manifestat també la seua adhesió a la Plataforma.

Revista de Premsa

La porta de l'aula

I ocorre, en ocasions, que el clàxon d'un vehicle, la sirena d'una ambulància, alguna rialla de l'exterior, a vegades el so de la pluja, recorda als de dins, a penes per un instant, que hi ha vida a l'altre costat dels límits, un món que espera pacientment que acabe l'hora de classe i que s'obriuen les portes de l'aula. I pot ocórrer que, llavors, algun dels de dins pense que aquesta hora de classe, aquesta lliçó, aquests apunts, aquestes fotocòpies, si tenen una utilitat és perquè haurien de servir per a obrir noves portes cap al que ocorre a l'altre costat de l'aula. I és potser, en aquest instant precís, quan a un l'assalta la sospita que potser va ser un error tancar la porta de l'aula. **Dino Salinas. El País, 10/1/2000.**

La verdadera reforma

El desinterés dels polítics i de molts mitjans d'informació [sobre l'educació] és sorprenent i lamentable. Es deu a la profunda ignorància, a la superficialitat, a la frivolitat de bona part de la classe política, incapaç de tindre entre les seues mans el benestar, la felicitat, l'educació d'un país amb

tantes possibilitats com el nostre i tan desorientadament governat. La verdadera reforma que cal fer és la de les institucions docents i la parcel·la que cal sembrar i cuidar és aquest xicotet territori del nostre cervell. El nivell d'un país, la seua riquesa, comença en l'educació i, sobretot, en l'educació pública. El fracàs d'aquesta implica el fracàs d'un país. **Emilio Lledó. Cuadernos de Pedagogía, núm. 287, gener 2000.**

Un Big Bang entre rics i pobres

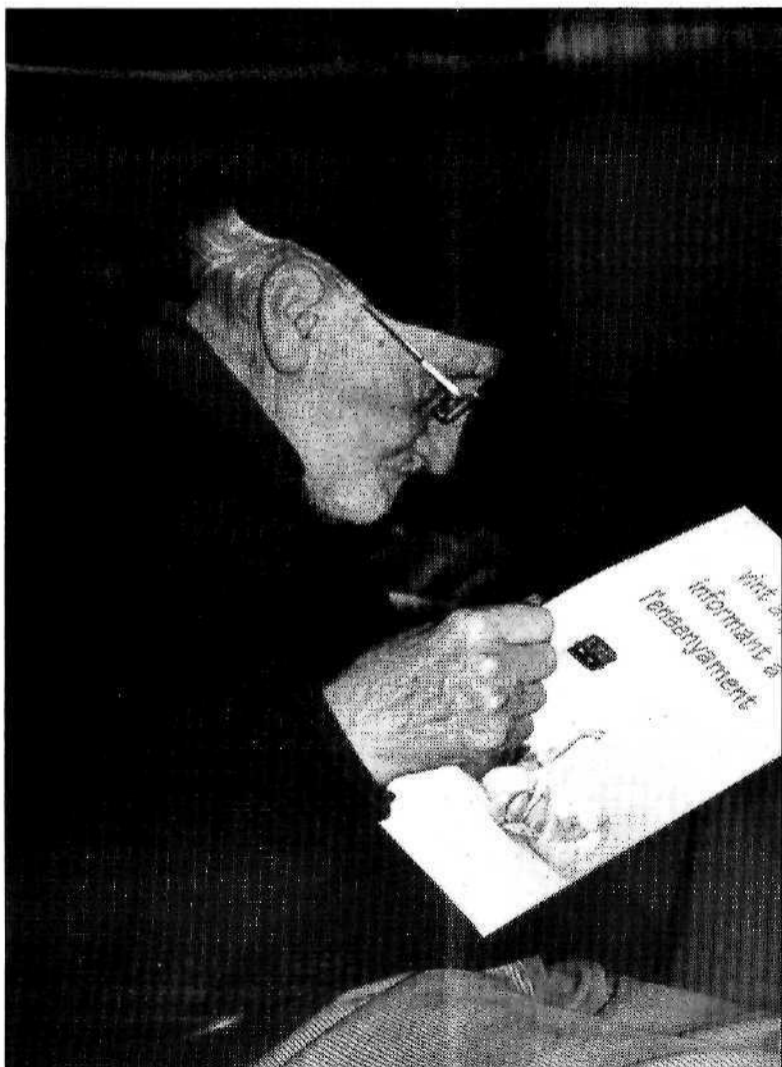
L'accés a l'educació és el dret humà més prioritari per als països pobres en el nou segle. Segons l'últim informe d'UNICEF, *L'Estat mundial de la infància*, hi ha quasi 1.000 milions de persones incapaces de llegir, de firmar, i per descomptat d'entendre un mer formulari [...] Açò, en l'era de la globalització comercial i de l'imperi dels ordinadors. El repte del segle està en com frenar el Big Bang educatiu, que no sols distancia a països pobres i rics, sinó també en les pròpies societats -batejades en l'argot dels experts com en vies de des-

envolupament-, als qui reben un ensenyament de qualitat i als qui, amb molta sort, optaran a les sobres d'un ensenyament de caritat. **Miguel Bayón. El País, 17/1/2000.**

Immigrants per a viure millor

Cal ser capaç de concebre una gran política de població articulada entorn del control de les variables socials, culturals i, fins i tot, diguem-ho amb claredat, d'identitat.

[...] Cap política d'emigració pot tindre èxit si els pobles s'oposen a ella. Aquesta és la principal lliçó que vaig poder traure de les últimes dècades del segle que s'acaba de tancar i que va veure renàixer, a escala massiva i en països fortament democratitzats, el racisme, la xenofòbia i l'exclusió ètnica. Però, també sabem que totes les identitats van a transformar-se: aquesta és una certesa per al segle XXI. Més val preparar-se per a això, és a dir, educar els pobles, en comptes de confiar cegament en les lleis del mercat. **Sami Naïr. El País, 27/1/2000.**

M. CABANILLAS

Gonzalo Anaya, Medalla al Mèrit en el Treball. Per a reconèixer la seua trajectòria professional dedicada a l'ensenyament, el Ministeri de Treball ha aprovat recentment la concessió a Gonzalo Anaya de la Medalla de Plata al Mèrit en el Treball. El professor Anaya, que va començar el seu treball com a mestre d'escola, ha desenvolupat la seua tasca docent en diversos centres de l'Estat, i és conegut pel seu magisteri a l'Escola de Formació del Professorat de València. Amb una vinculació estreta als Moviments de Renovació Pedagògica i ferm defensor de l'Escola Pública, Anaya és autor de diversos llibres on reflecteix el seu ideari democràtic. Membre del Consell Escolar Valencià, Anaya és actualment professor emèrit de la Universitat de València, en la qual imparteix un curs de tercer cicle sobre Educació i Democràcia. En la imatge, el professor Anaya llig el número extra d'ALL-I-OLI, que commemora els vint anys.

Des del País Valencià Universal Alginet, S. L., al vostre servei

Gran Enciclopèdia Catalana
Diccionari Enciclopèdic Proa
Temàtica Proa
Gran Diccionari de la Llengua
Gran Atles Universal
Història Natural PP CC
Biosfera - L'Herbari
Anuari Ciència, Tecnologia i Ambient
Història Política, Societat i Cultura dels PP CC
Geografia General PP CC
Catalunya Romànica
Enciclopèdia de Medicina i Salut
Gran Enciclopèdia de la Música
Diccionaris de l'Enciclopèdia

Apartat 215
46230 ALGINET (Ribera Alta)
Tel. 96 175 10 89
Fax: 96 175 26 07

Davos, la globalización y el futuro

José A. Antón Valero

Se puede considerar que los retos económico-financieros para el siglo XXI están en el centro de las preocupaciones de los principales dirigentes políticos y de las grandes corporaciones industriales y militares del planeta.

Estos escenarios están, sin duda, condicionados por las transformaciones tecnocientíficas, especialmente vinculadas al mundo cibernético. Afectan a la aparición de nuevas formas de poder y a la dificultad de conseguir espacios reales de participación y mediación democrática.

El problema de la globalización no sólo es económico; es fundamentalmente político e incluso civilizatorio. Afecta a una nueva forma de organización del planeta, de sus recursos materiales y humanos, teniendo en cuenta que para el 2050 habrá cerca de 8.000 millones de habitantes en él, la mayoría en los países empobrecidos, de los que 120 millones estarán en una posición real de inmigrar por necesidades económicas o políticas, o por las dos a la vez.

Este panorama se verá fuertemente influido por los *media*, ya que tendrán un papel fundamental en la redefinición de las nuevas identidades, pues éstas tendrán una componente cada vez mayor de elementos locales y universales, que irán conformando unos nuevos estándares de vida, de necesidades, y un nuevo modelo cultural planetario. Pero, ¿desde dónde se pueden orquestar estas identidades y estos cambios?

El Foro Económico Mundial de Davos ("Nuevos Comienzos, Davos 2000"), en Suiza, lugar de encuentro para una elite político-empresarial de 3.000 asistentes, mayoritariamente estadounidenses, cuyo coste es de 12.500 dólares por cada miembro (dos millones de pesetas) y 6.250 de precio de inscripción en cada reunión anual (*El País*, 29/1/2000), con una nueva sede en Ginebra que costó 23 millones de dólares, donde en realidad los importantes no son las 15 ONG presentes, probablemente como comparsas, sino unos cuantos individuos, como Bill Clinton, George Soros, Steve Case o Bill Gates, entre otros, es, a todas luces, algo más que el primer club empresarial del planeta, eso sí, protegidos por el Ejército suizo.

Tras la ronda de la Organización Mundial de Comercio a finales de 1999 en Seattle, en la que EE UU, la Unión Europea, el Fondo Monetario Internacional, entre otros, lideraron la iniciativa de una nueva ronda de liberalización comercial, de competencia sin restricciones, que permitiera a los países enriquecidos acceder libremente a los mercados para la mayoría de sus productos, independientemente de que ello beneficiara fundamentalmente a los fuertes, sean países o empresas.

No es de extrañar que en el Foro de Davos el negocio y el crecimiento se ligaran a la ciber-economía. Los cambios sufridos por los sistemas de comunicación e información están en la base de la configuración del nuevo mundo contemporáneo.

Los procesos de fusión y oligopolio se aceleran. El grupo francés Vivendi y el británico Vodafone crearon el primer grupo europeo en telecomunicaciones, e Internet, con una cartera de clientes de 70 millones de personas y un valor en Bolsa de 1'3 billones de pesetas. El grupo multimedia Time Warner, valorado en 3'2 billones de pesetas, se quedó con EMI por 203.000 millones de pesetas, convirtiéndose en la mayor firma discográfica del mundo,

teniendo en su elenco desde Madonna a las Spice Girls.

Poco después se ha producido la absorción de Time Warner por American OnLine (AOL), de Case, el mayor proveedor de Internet, en una operación valorada en 163.000 millones de dólares, que ha creado el mayor grupo mediático del mundo. Los 20 millones de abonados de AOL serán clientes potenciales para la Warner Emi Music que ofrecerá música a través de ordenador, videoclips, distribución de Internet por cable, revistas, libros, televisión, cine a la carta, a través de televisores, teléfonos móviles u ordenadores. Su mercado potencial se eleva a 1.000 millones de personas. La absorción de Time Warner, con seis veces más empleados y con una facturación cinco veces mayor por AOL, se debe a que su facturación en bolsa era de 15 billones de pesetas, frente a los 26 billones de AOL (*El País*, 24/1/2000). El poder económico de AOL equivale al 60% del PIB español.

Esto indica qué tipo de racionalidad económica rige en el capitalismo mundial al convertir en hegemónico el capital bursátil, como una de las muestras de la concentración del capital financiero internacional, pero también qué tipo de homogeneización cultural se va conformando. La nueva revolución científico-técnica informática y digital también sitúa uno de los intereses mayores del capitalismo en relación a Internet, lo que en Davos

se recordaba como comercio electrónico (e-commerce), mediante transacciones vía Internet de empresa a empresa (*business to business*), eliminando intermediarios. Lo esencial es vender al máximo número de personas, utilizando entre otras estrategias los kioscos electrónicos de consumo e información. Es, en palabras de Ignacio Ramonet, la creación de un Centro Comercial Virtual Planetario.

Pero ello potenciará la extensión de un sistema de control a través de la publicidad y venta, mediante las compras y uso de tarjetas, que supondrá un nivel de identificación y, a la larga, de vigilancia. Todo ello, junto a la expansión de un modelo cultural y de formas de vida, consumo, ocio, de información-basura barata y poco fiable (frente a la más cara pero de mayor calidad que recibirán las elites), facilitará un nivel superior de dominación planetaria, donde las estructuras y empresas militares-industriales serán las dominantes.

Así mismo, esta tendencia a la mundialización irá a contracorriente de fenómenos de identidad propios de los colectivos humanos, a la vez que tratará de quebrar los espacios de resistencia culturales y políticos a este proceso, generando nuevos conflictos en el mapa de los excluidos y de las periferias, cada vez más fragmentadas y descolgadas de la posibilidad de hacer frente a este proceso de Globalización.

Frente a esta nueva complejidad, es cada vez más urgente un trabajo crítico que permita análisis y dé herramientas de comprensión. Nunca como ahora ha sido necesaria una educación para la nealfabetización (como diría Henry Giroux) y la descodificación de la información, los lenguajes utilizados y sus códigos simbólicos. Nunca como ahora los educadores de la enseñanza pública y los profesionales de la información comprometidos, como nos recordara Freire, tienen por delante el reto de educar para concienciar y transformar.

Los cambios sufridos por los sistemas de comunicación e información están en la base de la configuración del nuevo mundo contemporáneo.

Nunca como ahora los educadores y los profesionales de la información comprometidos tienen por delante el reto de educar para concienciar y transformar.

Susana Burtos i Pepa Llidó, durant el tancament a la Seu de València/ M. CABANILLAS

Els amics mantenen viva la memòria d'Antoni Llidó

El cas Pinochet reviscola el treball pels Drets Humans

R. M., València

Pepa Llidó no cessa en la seua exigència de justícia. La germana del mestre i sacerdot nascut a Xàbia, i que va ser detingut i desaparegut pel règim del general Pinochet, es va tancar durant 24 hores a la catedral de València per exigir l'extradició i el processament del dictador xilè. A les 8 de la vesprada del 24 de gener, Pepa Llidó va entrar a la seu amb altres companys per demanar que els governs espanyol i britànic no interferiren la tasca dels tribunals. Per a la comunitat educativa, el coneixement del testimoni d'Antoni Llidó i tota la veritat sobre la seua "desaparició" representa una tasca necessària per fer efectiva la defensa dels Drets Humans.

A Pepa Llidó l'acompanyaven, a més del seu company Ferran Zurriaga, Susana Burtos, una argentina detinguda i desapareguda, i Ana Caride, filla d'un assassinat per la dictadura argentina. També s'hi van tancar amb ells Ismael Blasco i Paco Simón. Els primers moments foren tensos i la Policia va estar a punt d'intervindre per desallotjar-los, seguint instruccions del degà de la Seu. Finalment, els van deixar que passaren la nit a la sagristia. Llidó manifestava amb fermesa les seues motivacions: "El Govern espanyol ha de respectar les apel·lacions fetes per Garzón, com s'havia compromès. Encara que diga que el recurs no té possibilitats de guanyar-se, molts advocats afirmen que hi ha motius de pes per a que pugui prosperar. Demanem que es tinguen en compte les raons humanitàries de les víctimes, i no sol les de l'assassí". El mateix dia del tancament, Amnistia Internacional i el Govern de Bèlgica presentaven un recurs davant del Tribunal Suprem britànic per tal d'evitar la repatriació del general.

Aconseguir l'extradició

Pepa Llidó reconeix que "aconseguir la extradició del dictador suposaria un precedent internacional importantíssim per a processar els genocides, però és la primera volta que s'obri aquesta possibilitat i hi ha molts interessos polítics i econòmics i la raó d'Estat pesa molt".

La notícia sobre la detenció del dictador a Londres i el seu processament han servit per recordar la comunitat escolar la importància de treballar en defensa dels Drets Humans. En aquest sentit, una de les persones tancades a la Seu, Elvira Mondragón, professora de persones adultes a Sueca i antiga amiga d'Antoni Llidó, manifestava que "cal treballar pedagògicament contra la impunitat i denunciar les injustícies, com ara el genocidi que va practicar Pinochet. A nosaltres el cas

d'Antoni Llidó ens afecta molt de prop, perquè era un home que se'n va anar a Xile com a missioner, el van torturar i el van fer desaparèixer. Això cal explicar-ho a l'escola. Antoni, a qui no va abandonar mai el desig d'ensenyar, sense preguntar la procedència dels seus deixebles, tindria ara 64 anys, però els militars van impedir que seguira la seua tasca. El fet que Pinochet isca ara als mitjans de comunicació permet que els xiquets coneguen el personatge i ens ajuda a acostament crític a la realitat tan macabra que va protagonitzar. Tots els docents hauríem de treballar-ho".

Estudiar els Drets Humans

Per la seua banda, altra de les persones solidaritzades amb el tancament, Roser Santolària, professora de l'Institut Juan de Garay, de València, afirmava: "Quan a classe treballarem els Drets Humans, cal que posem exemples concrets per tal d'afavorir una vivència més directa, explicant que es perillós viure en un món on els poderosos poden arribar a fer barbaritats i genocidis com els de Pinochet".

Ferran Zurriaga, mestre i cunyat d'Antoni Llidó, insisteix en la importància de treballar la premsa a l'aula, de debatre les informacions i que des de l'escola s'escriuen cartes als mitjans de manera permanent, i "no deixar-ho per a la commemoració d'una data concreta". "Llidó, segueix Zurriaga, no va oblidar mai la seua vocació de mestre, i tant a Balones, Quatretondeta [El Comtat], com a Xile es dedicà a ensenyar, sense preguntar per la condició social dels seus alumnes". Precisament per a recuperar el testimoni de son oncle, Andreu Zurriaga ha investigat de manera exhaustiva un conjunt de documents i cartes que permeten reconstruir els passos del seu compromís a Xile, i els ha reflectit a "Antoni Llidó, epistolari d'un compromís", un llibre que ajuda a conèixer en primera persona la seua obra.

ESCRIT AVUI

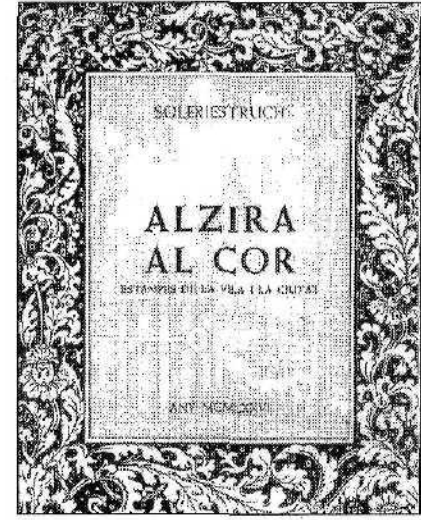
25 anys de Cuadernos de Pedagogía

L'emblemàtica capçalera editada per Praxis celebra cinc lustres ininterromputs al carrer. Vint-i-cinc anys en els quals Cuadernos ha acompanyat una generació de docents que, allà pel 1975, buscaven referents per a la nova escola que volien construir. Durant aquest temps la revista ha servit per fer costat a les noves lleves de docents compromesos, i per marcar rumb sense caure en el corporativisme. A Cuadernos s'han reflectit, sens dubte, els testimonis de tot el que s'ha mogut educativament al país. Amb una línia editorial unida a la innovació pedagògica, i mantenint els trets identitaris dels seus orígens, les seues pàgines han recollit tots

els debats sobre la política educativa del moment. Precisament, per no perdre la memòria, amb l'any 2000, Cuadernos ha renovat significativament la seua presentació i ha tret al carrer nous materials: dos CD-Rom amb el recull de tots els treballs publicats i amb les ressenyes de més de 3.000 llibres, un col·leccionable mensual amb els autors dels corrents pedagògics més representatius del segle, i un volum nou de la Biblioteca Bàsica sobre estratègies d'ensenyament i aprenentatge. Una commemoració que ens alegra especialment pels amics que la fan possible, i a la que desitgem tota mena d'èxits. Felicitats, companys. / P. M.

ESCRIT AHIR

Soler i Estruch

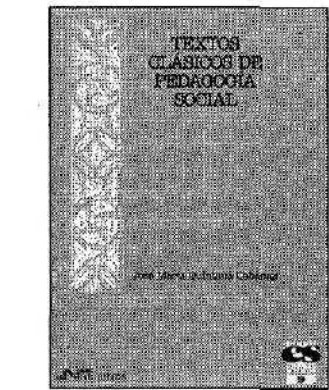
Ferran Pastor

La tardor de 1999 deixà d'estar amb nosaltres Eduard Soler i Estruch. Per als qui no coneixien aquest il·lustre riberenc, cal dir d'entrada que ha estat gràcies a lluitadors com aquest que no s'ha trencat el fil de la nostra cultura escrita durant les dècades més brutals del franquisme.

Eduard va néixer a Castelló de la Ribera el 1911, en una família de treballadors. Va ser un barber del seu carrer el qui li ensenyà les primeres lletres. Més endavant, superant tots els obstacles, aconseguí estudiar a les universitats de València (Ciències) i Barcelona (Arquitectura). En aquests anys aprengué valencià escrit i literaturat en el curs que Carles Salvador impartia a les pàgines del setmanari *El Camí*. L'exuberància cultural i cívica d'aquestes dues ciutats durant la República arrodoní una sòlida formació i sensibilitat nacional.

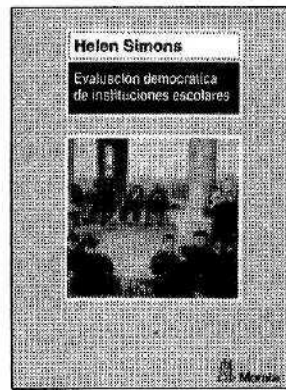
Després de la guerra pagà amb limitacions professionals la seua participació a l'exèrcit republicà. Ara viurà a Carcaixent i començarà a escriure contes, biografies, articles, poemes, relats, pregàries, estudis... Quasi tota la seua producció té un tret comú: són temes que interessen tothom, independentment de la seua formació cultural. Títols dels seus llibres són, entre d'altres: *La taronja i els qui la treballen*, *Refranyer de la Ribera*, *Galls de brega*, *galleries i gallers a Carcaixent*, *Notes sobre el Monestir de la Murta*, o el volum que ací presentem. A més, els mitjans on escriví (revistes locals, llibres de festes, llibrets de falla...) i el fet de ser cronista oficial d'un grupat de pobles el feien fàcilment accessible als qui no llegien habitualment els diaris. En altres paraules: són molts els que s'han assabentat de coses i han llegit en valencià gràcies a ell. Jo mateix vaig aprendre nocions bàsiques de la història de la Poble Llarga en uns articles de don Eduard a la revista local *Terra Nostra*. I encara, com ha escrit el seu editor Jesús Huguet, "Eduard Soler i Estruch té molt a veure amb l'actual consciència comarcal a la Ribera; de refranys a història medieval, d'estudis sobre pintors o artistes comarcals a investigacions antropològiques, de reculls literaris a noticiaris sobre empreses mercantils, tot allò que fóra d'interès per a la Ribera era apassionant per a Soler i Estruch. Tot com l'aportació d'una comarca al conjunt del territori valencià".

Tota aquesta feina anava acompanyada d'un intel·ligent activisme valencianista que el feia impartir classes de valencià a l'Institut Laboral d'Alzira a finals dels anys seixanta, abans que la Llei General d'Educació de l'any 1970 ho permetera teòricament (ja que no es regularia fins el 1975, i de manera voluntària). A Alzira i al col·legi Sant Antoni, de Carcaixent, no dubtava en fer servir el valencià en les explicacions de matemàtiques i dibuix tècnic als seus alumnes. Amb això ja ens farem una idea del planter de valencians i valencianes conscients que Eduard Soler i Estruch ha aportat a la Ribera i el País. Gràcies, Eduard.

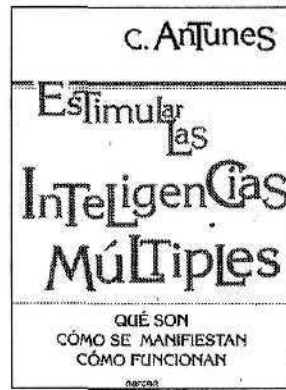
Textos clásicos de Pedagogía Social
José M. Quintana
Nau Llibres. València, 1999.
194 pàgines. 2.400 Ptes.

La Pedagogia Social és una disciplina jove i aquest volum aporta una perspectiva de conjunt amb alguns textos representatius. Aporta diversitat de tendències i enfocaments; cada autor és precedit per una presentació, i es recorda la seua trajectòria intel·lectual i pedagògica dins del context en què s'hi va desenvolupar. Els textos estan comentats en els seus aspectes més rellevants. D'utilitat per a les persones estudioses de la Història de la Pedagogia.

Evaluación democrática de instituciones escolares
Helen Simons
Morata. Madrid, 1999.
291 pàgines. 3.400 Ptes.

L'avaluació és un concepte amb diverses finalitats i que té significats ben distints. Aquest llibre ajuda a aclarir molts dubtes que es plantegen a la comunitat educativa. Helen Simons se centra en la concepció de l'avaluació democràtica de les institucions escolars. La seua anàlisi planteja la possibilitat d'exercir l'avaluació com a estímul als impulsos democratitzadors de l'Escola, per a fer front a la privatització i centralització de la informació a través de l'estudi de casos pràctics.

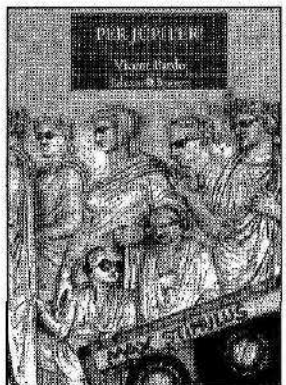
Estimular las inteligencias múltiples
Celso A. Antunes
Narcea. Madrid, 2000.
120 pàgines. 1.700 Ptes.

Preguntes sobre la concepció de la intel·ligència; si pot incrementar-se amb estímuls; el significat d'intel·ligència múltiple; el funcionament de la memòria; l'existència de la intel·ligència emocional, i les relacions entre els enfocaments constructivistes de l'aprenentatge i l'estímul de les intel·ligències múltiples, són aspectes als que tracta de respondre aquest llibre. L'autor, Celso Antunes, és un dels estudiosos que més dedicació ha prestat a les intel·ligències múltiples.

Rodant, rodant
Marc Antoni Adell
Carena Editors. València, 1999.
232 pàgines.

Aquest llibret de butxaca es dirigeix als joves d'Educació Secundària, als qui els ofereix un viatge i alguna aventura per les nostres comarques. Un grup de xics i xiques maonesos i una altra colla d'estudiants d'Alfàfar (l'Horta) planifiquen i realitzen conjuntament una ruta plena de sorpreses pels indrets del País Valencià. El text va acompanyat de mapes i fotografies que resultaran d'interès per al professorat de Ciències Socials, que hi trobarà un bon auxiliar de classe i el servirà de suport per a organitzar eixides.

Per Júpiter!
Vicent Pardo
Bromera. Alzira, 1999.
160 pàgines.

Jordi, el protagonista d'aquesta història, és un jove que conta com la seua ex-núvia és filla de la policia que el persegueix. Jordi té un pare que ix al carrer vestit de romà, mentre sa mare freqüenta la colònia d'immigrants africans més marxosa. El protagonista perd el seu amor impossible, que pega a fugir amb un milionari. Tot això i més fa que, quan l'acusen Jordi d'haver posat una bomba a un institut de València, no li done a penes importància. Només el recurs a l'humor farà que, finalment, pugui suportar l'acorralament.

Nuevo ataque contra la igualdad de oportunidades
A. Gartner, C. Greer i F. Riessman (Comps.)
Morata. Madrid, 1999.
172 pàgines.

El coeficient intel·lectual, ¿medeix realment la intel·ligència? Alguns especialistes diuen que sí. Per tal de frenar aquests arguments de la pedagogia conservadora (que torna a recórrer a aquests instruments i amaga les desigualtats socials), els autors de l'obra ofereixen sòlids arguments per despullar els interessos polítics, econòmics i socials presents en l'ús dels anomenats tests d'intel·ligència com a instruments de medicació i diagnòstic.

Llibres rebuts

Modelos de análisis de la investigación educativa
Leonor Buendía, Daniel González, José Gutiérrez, Marciana Pegalajar
Alfar. Sevilla 1999.

Lecturas para educación intercultural
F. Javier García Castaño, Antolín Granados Martínez
Trotta. Valladolid 1999.

La lliçó de la Germania
Joan Pasqual i Enric Romaguera
Edició dels autors. Picassent 1998.

La conquesta del regne moro de València per Jaume I
Joan Pasqual i Enric Romaguera
La Torre d'Espioca. Picassent 1999.

Modelos de Investigación Cualitativa en Educación Social y Animación Sociocultural. Aplicaciones Prácticas
Gloria Pérez Serrano (Coord.)
Narcea. Madrid 2000.

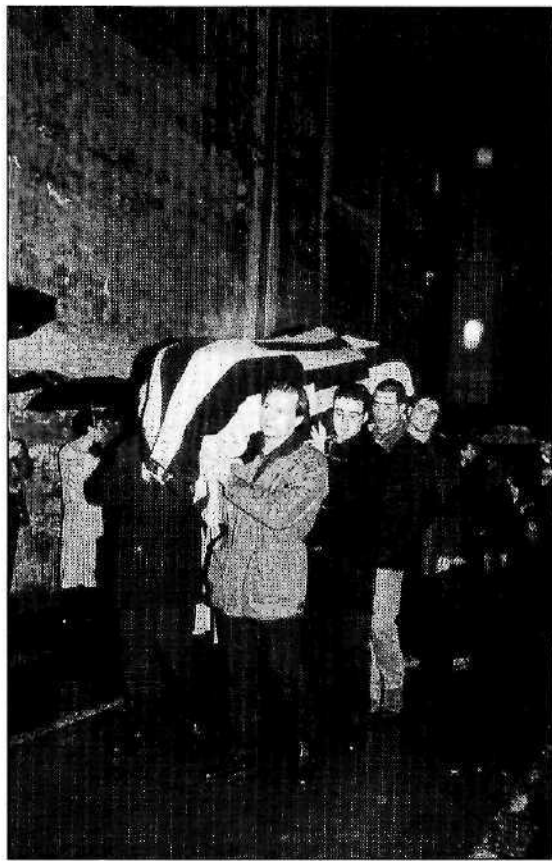
Hacia una Educación de Calidad
R. Pérez Juste, F. López Rupérez, Mª D. Peralta, P. Municio
Narcea. Madrid 2000.

El cas Torreforta
Manel Joan i Arinyó
Bromera, Alzira 1999.

Los descendientes del arca. Antología de relatos ecológicos
Seve Calleja, ed.
Miraguano, Madrid 1999.

Adéu al mestre Valor

ALL-I-OLI, València
Enric Valor, mestre de les lletres valencianes, va morir el passat 13 de gener i va rebre l'últim adéu dels seus amics a la seu històrica de la Universitat de València. Amb la desaparició de l'il·lustre escriptor i lingüista de Castalla (l'Alcoià), Doctor Honoris Causa per les Universitats de València, Alacant, Castelló, Illes Balears i Politècnica de València, el País perd l'últim referent d'una generació de grans personalitats que van fer possible la resistència valencianista en la llarga nit del franquisme. En la densa trajectòria d'Enric Valor s'hi fonen les valuosíssimes aportacions lingüístiques amb el

M. CABANILLAS

**seu insubornable compromís cívic. Fa quasi tres anys, l'autor de les Rondalles Valencianes concedia una extensa entrevista a aquesta publicació. Amb la recuperació d'alguns dels fragments més significatius d'aquella conversa, All-i-oli reitera el respecte i l'admira-
 ción a aquest home de bé, exemple de fidelitat a la terra. Amb el seu llegat literari, el monumental homenatge que Valor ret a l'idioma, la comunitat educativa compta amb una eina imprescindible per construir l'Escola Valenciana.**

"Me n'aniré del País amb una gran moral"

Enric Valor

La felicitat de la infantesa em fortificava en l'amor a la nostra cultura, que veia jo que era una cosa important i que estava defensada per un país sencer, el nostre, i pels germans del Principat i de les Balears.

El coneixement de molts grans amics, de molts grans professors, com Carles Salvador, com Sanchis Guarner, com Moll... en fi, innombrables... Tot això és la meua vida. La meua vida no ha deixat de ser això: una sèrie de fites, una sèrie d'esforços per a situar-me dins de la cultura del nostre país, del coneixement de causa i dels efectes tan importantíssims com la fortificació de les nostres nacionalitats.

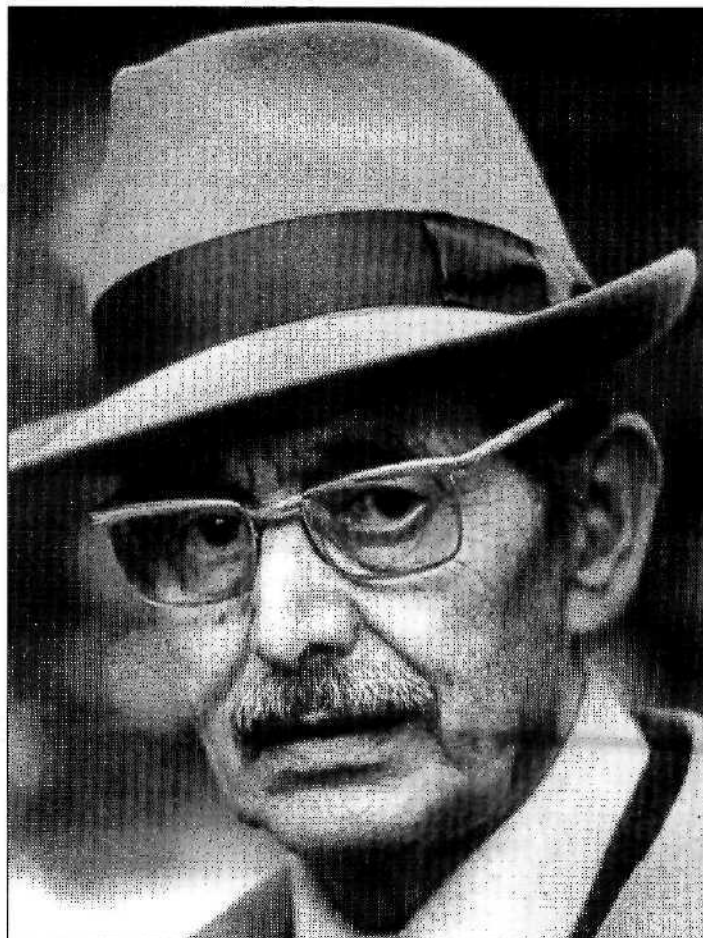
La nostra història, dels quaranta o cinquanta anys darrers, ha estat molt moguda, com sabem tots. Ha estat primer el colp d'Estat franquista i la seua conseqüència, quaranta anys de persecució de la llengua catalana en tots els seus aspectes. [...] De tota manera, la llengua s'ha aguantat prou sencera i no ha tingut perills greus. [...] O siga, que l'idioma ha sofert perjudicis, ha sofert confusions, però no greus. Els 40 anys han sigut gravíssims i la llengua d'abans i després de la dictadura de Franco, en certes comarques, podria notar-se una mica diferent, un poc patuesant, però perills greus de ser una llengua irrecuperable, com passa en la

llengua d'Oc en moltes regions franceses, no, això mai. La llengua sempre ha tingut suficient vigor per a poder ser depurada, enriquida per l'altra i tornada a

la seua original i preciosa riquesa.

[...] Al País Valencià la llengua s'ha recuperat. Hi ha dotzenes i dotzenes d'escriptors bons que fan una literatura moderna i normal, i durant els 12 anys llargs de domini del PSOE en el país, l'ensenyament públic ha estat molt ben organitzat. L'estàndard lingüístic que es va fer al principi, sota la direcció de Ciprià Ciscar, és un estàndard magnífic, una llengua normal, i ha passat de l'ensenyament a influir i millorar tot el valencià en general.

[...] Tinc molts guardons, però en bona part la meua és una modesta obra literària, una obra corrent, normal; es deuen, trobe, més a l'entusiasme dels meus paisans, amb la qual cosa demostren el seu amor a la llengua i al seu

Enric Valor. / V. RODRIGUEZ

país, que al valor intrínsec de la meua narrativa. [...] Especialment, dins d'aquesta narrativa he intentat donar testimoni del nostre país, lluny ja d'aquelles coses de joventut [...] Després, a poc a poc, vaig anar tornant a la terra mare perquè pensava que era molt necessari i molt temptador parlar d'un país mediterrani com el nostre, tan viu, tan expressiu, tan important [...] Crec que he donat testimoni de com som els

valencians.

[...] Al País Valencià, sobretot després dels 40 anys de persecució i prohibició de l'idioma, encara es van poder assenyalar zones on la llengua s'havia empobrit i zones on s'havia quedat amb la seua riquesa normal. [...] En el valencià de les nostres comar-

ques apartades del centre, s'ha conservat una riquesa insospitada que em sorprén moltíssimes voltes, en sentir la televisió i en persones de les nostres comarques apartades, que mantenen uns girs tan castissos, tan elegants, d'una perfecció lingüística tan sorprenent, que impressionen i entusiasmen. Encara s'aguanta un gran lèxic. Jo he tingut, clar!, i tinc, una gran predilecció per la riquesa lèxica que d'infant vaig sentir i d'una manera normal l'he conservada en les meues obres literàries. És una cosa normal. Els castellans tenen molts homes, molts grans novel·listes, que fan exactament el mateix que faig jo. Els francesos també. Un Delibes, per exemple, que coneix tant la terra castellana, amb

eixa riquesa. Sí, no és una cosa especial dels escriptors valencians; és una cosa de tots els escriptors. Si posseeixen una llengua àmplia, correcta, rica, per què no usar-la?

[...] No crec que jo haja fet cap cosa excepcional. Jo sóc, de certa manera, un producte de tots els grans professors que m'han distingit amb la seua amistat i el seu consell. Un Carles Salvador, Joan Coromines, Pompeu Fabra, Sanchis Guarner, Francesc de B. Moll, el mallorquí. He tingut molta sort damunt d'haver nascut en unes comarques que ja Cavanilles deia que feien una vida a part -la Foia de Castalla-, per tant, que havien conservat una gran puresa i una gran riquesa del llenguatge [...].

[...] Estic molt convençut i molt tranquil que me n'aniré del meu país, quan em pertoque anar-me'n a les galàxies, amb una gran moral. Tenim un cos immens de professorat amb una gran preparació i un gran amor a la llengua. Ho demostren en tots els actes, en totes les manifestacions. Ho demostren havent d'estudiar llenguatge, quan ensenyen en els col·legis amb una gran perfecció, amb una gran il·lusió, amb un gran estimul. I si políticament no sofreix el nostre país una veritable catàstrofe política, un canvi total a l'entrada de l'Europa unida que volem, la nostra cultura té molts segles de seguretat, molts segles d'esplendor per davant.

[...] Jo he procurat en les rondalles donar solta al meu amor, al meu amor a la nostra gent. He procurat que tots els

personatges que apareixien en les rondalles, reis, prínceps, lladres, bandits, tota classe de gent, fos gent nostra; per damunt dels seus defectes o virtuts, eren valencians, tots són

Voldria que m'imitassen els meus lectors, estimant aqueixos paisatges que jo he descrit amb tant de gust i plaer.

valencians, eixa és la veritat. Per tant, si es llig amb una certa perspicàcia, es veu que estime de certa manera, per la seua representativitat valenciana, tots els personatges que apareixen en les meues rondalles. Damunt, en les meues rondalles, mostre l'amor al territori i les he omplides de paisatgisme, un paisatgisme que serà més o menys perfecte o poemàtic, però que representa l'amor que jo he sentit passejant, pujant totes les muntanyes del nostre país, caçant per les seues serres i els seus barrancs, fent excursionisme sempre que he pogut. És a dir, que voldria que m'imitassen els meus lectors, estimant aqueixos paisatges que jo he descrit amb tant de gust i amb tant de plaer [...].

Tenim un cos immens de professorat amb una gran preparació i un gran amor per la llengua.